

Hans Brans

De Bugatti Connectie

een filosofische klucht

De Heer Visser?

De Bugatti Connectie

Een filosofische klucht

Korte inhoud:

Aan de rand van een afgrond wordt een alternatief kuuroord gerund door twee broers. Die lijken daar niet vrijwillig te zitten. Ze voelen zich de gevangene van de eigenaar, een mysterieuze Heer Visser, die na een aanrijding met de Noorderzon vertrokken is en die hen kennelijk heeft opgedragen om het kuuroord voor hem te beheren.

Daarbij worden ze bij gestaan door de ongrijpbare kelner Charles, die tevens als therapeut optreedt. Onder zijn leiding wordt een hulpeloos echtpaar, dat arriveert in een gestolen Bugatti, een bizarre ontvangst bereid. Wie een nieuw leven wil beginnen moet veel verduren. Terwijl de gasten zich in een New Age-achtige sfeer mensonterende diëten laten voorschrijven komen kwesties als de vrije wil en 'bestaat het toeval?' even onontkoombaar als hilarisch aan de orde. Als de broers aan hun lot proberen te ontsnappen in de Bugatti worden ze op het laatste moment betrapt. Maar Charles is ervan overtuigd dat ze terugkomen en laat ze gaan. Nadat er een gangster gearriveerd is die – in opdracht van de Heer Visser – de fameuze racewagen op komt eisen, keren de broers vreemd genoeg terug naar de plek des onheils. De kogel die de gangster op de terugkerende broers afvuurt raakt evenwel de schutter zelf en het zou zomaar kunnen dat de broers hun vrijheid hervinden terwijl ze hun fatale bestemming tegemoet reizen.

met dank aan Katja Westra

De Bugatti Connectie

Kopiëren of het geheel of gedeeltelijk opvoeren van deze tekst
alleen na schriftelijke toestemming van de rechthebbende vooraf.

hans.brans@planet.nl – v.5.0

© Auteursrechtenbureau Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13, 1562 RP Krommenie
2014

Personages:

Eduard F. Zorgdrager	beheerder
Frederick E. Zorgdrager	zijn broer
Charles	de kelner / therapeut
Cora	de stagiaire
Mevr. Gré Klaverveld-Zonderman	een vaste gast
Herbert Hausmacher	een nieuwe gast
Hermine Hausmacher - De Broeck	zijn vrouw
Rocky Valentino	alias Piet Graniet ('Harder is er niet'), alias Simon Steenmeier; een onverwachte gast

Eerste Bedrijf

Scène 1

(De lobby van Hotel-Kuuroord 'De Kloof'. Een balie op de achtergrond. Eduard en Frederick komen op, de eerste in pak, de tweede in plusfour. Achter hen aan loopt Cora, kauwgum kauwend en met notitieblok.)

FREDERICK 'De koe in mij'? En dat moet een niche in de markt aanboren?

EDUARD Laat hem nou maar. Hij heeft hier een neus voor.

FREDERICK Ik ben geen proefkonijn.

EDUARD O jawel. Andere konijnen hebben we niet, Frederick. Wij zijn een familiebedrijf.

FREDERICK En Cora dan?

EDUARD Cora is nieuw. Die maakt aantekeningen.
(Cora maakt aantekeningen)
Nu niet, straks. *(zucht)* Stagiaires.

FREDERICK Oh. Ik krijg weer last van m'n oksel. Het trekt.

EDUARD Dacht je dat ik dit voor m'n lol deed? Het is al erg genoeg dat we van die eikel afhankelijk zijn. Als de omzet terugloopt en meneer Visser komt terug en wij -

(Charles komt onverwacht achter de balie tevoorschijn)

CHARLES Goedemorgen meneer Zorgdrager. Prettig geslapen? U ook neem ik aan meneer Zorgdrager? Zijn wij er klaar voor? Neemt u plaats. Jij ook, graag, Cora mia Cora.

(Hij legt zitkussentjes naast elkaar op ruime afstand op de grond. De drie gaan er in kleermakerszit op zitten, Eduard in het midden.)

FREDERICK Hoe lang gaat dit duren, Charles?

CHARLES Geef u over en tijd verdwijnt.

EDUARD Daar was ik al bang voor. Schiet nou maar op.

CORA Wat moet ik er boven zetten? De koe in mei?

(Charles trekt pen en notitieblok uit haar handen en legt het naast haar neer.)

CHARLES Straks, schat. Eerst ondergaan. Sluit de ogen.
(Hij zet een zacht, zweverig muziekje op.)
Ogen gesloten?
(Cora probeert zich te ontspannen. Frederick knijpt zijn ogen stijf dicht. Eduard kijkt geïrriteerd voor zich uit, maar hoewel Charles achter hem staat, merkt hij het toch.)
Jij ook Eduard.

EDUARD Ik heb liever niet dat je mij bij mijn voornaam -

CHARLES *(lijzig, dwingend)* Aan-dacht. Aandacht is alles.
(Hij pakt drie borden met een dampende biefstuk van achter de balie. Met een wit servetje om de arm zet hij de borden voor drie op de grond neer en vlijt er bestek naast dat hij uit zijn colbertje haalt.)
 Hmm. Biefstuk, spiervlees.
 Koe! Niet rauw, niet doorbakken. Medium.
 Ruik. Proef. Voel. Wees.
(Zijn instructies worden door de drie als in trance opgevolgd.)
 Snij een hoekje uit de spier. Ogen gesloten.
 Scherp mes! Prik het aan uw vork.
 Het bloed, net niet vloeibaar, blijft in het vlees.
 Open uw mond, buig uw hoofd licht. Ogen gesloten. Mond gesloten.
 Hmm. Ruik, Proef. Voel. Wees. Wees vlees.
 Druk het vlees tegen uw gehemelte. Kauw. Maal.
 Plet het weefsel tussen de kiezen.
 Voel het bloed tussen uw tanden.
 Tast rond in uw mond. Weest wat u eet.
 Hou vast die aandacht.
 Kauw langzaam, kauw als een koe, traag, in de breedte.
 Overzie met koele blik de slachting in uw mond. Slik.
 En kijk nu achter uw gesloten oogleden.
(fluistert)
 Zie. Zie!
 Daar staat ze: loom, breed, zwaar, gelukkig. In zwart-wit.
 Poten in de klei, haren uit de neusgaten, ogen als vijvers.
 Hoor haar peilloze blik in uw aderen ruizen.
 Wat zegt de koe in mij?
(in langzaam toenemende extase)
 Eet mij! Vreet mij op met huid en haar, met staart, en hart, met uiers en al mijn magen. Kauw op het gras dat ik kauwde. Drink mij! Lik het slootwater uit mijn lijf dat ik likte uit mijn sloot. Wentel u in de stront aan mijn billen, verzink in mijn koeienkut, verdwaal in mijn zeven magen, verdrink in mijn planetarische koeienogen.
 En zie! Zie!
(Ondertussen heeft Charels een slagersmes en messenvijl uit zijn binnenzak gehaald en met het glijdende geluid begeleidt hij ritmisch zijn tekst. De drie openen nu langzaam hun ogen en staren glazig vooruit.)
 Zie de horizon, de wei, de hemel.
 Heel het heelal ruist in uw bloed.
 Hoor de koe in uw aderen stromen.
 Nu spreekt de koe in u.
 "Ik ben uw lijf. Uw lijf is mij. Verdrink, verzwelg in mij!"
 Nu bènt u koe!
 Koe! Koe!!
 Nu bent u klaar.
 Nu bent u licht en zwaar.
 Domweg voor eeuwig gelukkig.
 U bent klaar voor de slacht.
(Bij dat laatste woord zetten de drie grote ogen op. Ze slikken zichtbaar. Stilte. In de stilte klinkt ver weg getoeter en heel zacht het geluid van een moter. Eduard hoort het. Charles zucht.)

EDUARD Wat is dat?

FREDERICK *(loeit als een koe in trance)* Boeh!

EDUARD Hoor je dat?

CORA *(begint te schrijven)* Zal ik dan maar noteren 'De koe in mij' om half tien in zaal Dalzicht?

EDUARD Klanten!

CORA En hoe moet dat in de folder?

CHARLES *'De koe in mij'* is een nieuwe lichaam- en geestverruimende eetworkshop. 395 euro per couvert.

FREDERICK Boeh!

EDUARD Hij blijft er in, gotsamme. Frederick! Klanten! *(Frederick ontwaakt)* Kom van dat kussen af, rund. Ik wil een gedetailleerd klantprofiel. Karakterzwakte, financiële reserves, alles.
Cora, hoeveel bedden hebben we vrij? En verschoon de matrassen. *(Cora af.)*
Waarom komt alles hier op mij neer? Charles, heeft dat zeikwif al ontbeten?

(Hij gaat druk af en botst daarbij tegen een slaapdronken Mevrouw Klaverveld-Zonderman in ochtendjas op, een zachtaardig dametje dat met een dichte neus in een of ander onduidelijk dialect praat. Frederik beklimt met verrekijker een keukentrapje. Eduard helpt Klaverveld overeind.)

KLAVERVELD O, meneer Eduard! Wat galant!

EDUARD Ah, goedemorgen mevrouwtje Klaverveld-Zonderman. Hoe gaat het er nu mee? U bent er al weer helemaal klaar voor, dat zie ik wel. Lekker geslapen? Ontbijtje? Charles helpt u zo verder. *(haastig af.)*

FREDERICK Verrek zeg. Ik zie ze!

KLAVERVELD Ik moest ontbijten, zei meneer Eduard.

CHARLES U heeft al ontbeten, mevrouw Klaverveld.

KLAVERVELD Gut. Wàt heb ik dan ontbeten, Charles?

CHARLES Halfzacht eitje. Bakje gruttenbrokkenpap. Palmboomsap. *(masseert haar slapen)*
Ja, ja, mevrouw Klaverveld.

KLAVERVELD Wat raar. Ik heb zo'n honger.

CHARLES Dat is de fixatie op de leegte in uw innerlijk, mevrouw Klaverveld. Maar die leegte zit tussen uw oren.

KLAVERVELD Wat raar. Ik zou toch zweren dat ik net wakker was, Charles.

CHARLES Uw buikje zit vol, overvol. Ik voel het. Wat een gewicht! Al die vettingheid belast uw ziel, mevrouw Klaverveld. Ik steek straks wel even twee vingers in uw keel.

KLAVERVELD Alweer?

CHARLES Bent u hier om te helen, ja of nee?

KLAVERVELD Jawel, maar..

CHARLES Hebben we prettig gedroomd?

KLAVERVELD Toch zo raar, hè. Zo raar. Ik droomde dat ik vloog. En ik vlieg anders nooit.

FREDERICK *(turend door de verrekijker)* K.L.M.? Piper Cup? F16?

KLAVERVELD Nee, uit mezelf. Eerst stuiterde ik een beetje als zo'n skippybal -

CHARLES Dat is die dikke pens van u. Dat veert vanzelf.

KLAVERVELD Vast. Het veerde steeds beter en beter. Tot ik zo hoog ging dat ik over Hotel De Kloof vloog. Ik zag het hele kuuroord aan de rand van de afgrond. En ik zag meneer Eduard ruzie maken met meneer Frederick op het gazon. En dat nieuwe meisje, Cora, plaatste een anti-hondenbordje bij de oprit.

FREDERICK Verrek! Ze rijden een Bugatti.

KLAVERVELD En ik zag mezelf op bed liggen. Ik woog wel 200 kilo!

CHARLES Kon u door het dak heen kijken dan?

KLAVERVELD Hoe is het mogelijk, niet? Nou ja, het was maar een droom.

CHARLES *(masseert haar hoofdhuid weer)* Dromen zijn heel belangrijk mevrouw Klaverveld. Ze vertellen u alles wat ik wil weten.

FREDERICK Een azuurblauwe Bugatti Type 35 uit 1924. Zo, die trapt 'm op z'n staart.

(Achter het toneel klinkt een klap. Eduard roept 'au'.)

KLAVERVELD Waar was ik toch zonder u?

CHARLES Nergens. Mevrouw Klaverveld, nergens.

(Hij masseert haar slapen en een moment later valt ze als een blok in slaap. Eduard komt op met één hand voor zijn oog.)

EDUARD Frederick, Visser! Kijk eens goed. Is het meneer Visser?

FREDERICK Visser? Nou, nee. Ze hebben alle vier hun benen nog.

EDUARD Alle vier?

FREDERICK Nee, alle twee. Vier benen.

EDUARD Dan is het Visser niet. Onze dag is nog niet gekomen, Frederick, Maar als meneer Visser terug komt.. - en hij komt, op een dag komt hij terug, meneer Visser.. En als hij dan daar in de deuropening staat, in het stralende zonlicht, dan zeg ik: wij zijn klaar, meneer Visser, klaar om te gaan. Zeg ik dan. Mijn broer en ik. Wij hebben gedaan wat gedaan worden moest. Vooral ik. Alles in uw wijngaard is tot achter de komma gecontroleerd en geëvalueerd. De boekhouding, de bedden, de bijscholing van het personeel, het innovatieve marketingconcept, het bio-energetisch model,

de psychosociale trajectontwikkeling - het kwam allemaal op mij neer, maar op mijn eigen, bescheiden manier heb ik de mensheid gediend. *(smekend)* Mogen we dan nu.. meneer Visser? Mogen we dan nu... Alstublieft...?

- FREDERICK *(turend door verrekijker)* Cora, noteer. *(Cora komt haastig aangelopen met haar notitieblok)* Hij: voor in de vijftig, spencer, snor, drollenvanger, druilloor, tenor. Zij: achter in de veertig, tonnetjerond, Schotse rok, corrigerend ondergoed, zeiksnor. Ja, daar zit nog wel slappe was in een oude sok.
- EDUARD Mooi. Kom nou maar van die trap af, Frederick! Hoe ver zijn ze?
- CORA Kilometertje of vijf, zes nog.
- EDUARD En waar is Cora? *(ziet haar)* De matrassen moeten gelucht. De menukaarten geschreven. De tafels gedekt. *(mept met zijn schoen op de balie. Klaverveld wordt wakker. Cora af.)* Waarom-komt-hier-ALLES-ALTIJD-op-mij-neer, waarom -
- CHARLES Alles is geregeld, meneer Zorgdrager. De matrassen zijn gelucht. De kaarten geschreven. De tafels gedekt.
- EDUARD O. Hmm. Zo.
- FREDERICK Verrek zeg. Ze hebben een keeshondje: Fritzi.
- CHARLES Huisdieren zijn niet toegelaten. Staat aan het begin van de oprit.
- KLAVERVELD Meneer Eduard...
- (Motor geluid stopt. Iedereen, behalve Klaverveld, kijkt gespannen de oprit af.)*
- FREDERICK Ze stoppen. Hij stapt uit. Hij bindt het beestje aan een boom vast. Hij stapt in. *(motor geluid begint weer)*
Ze spuiten weer weg. Mooie Bugatti zeg.
- EDUARD *(theatraal)* Wanneer komt de grote Visser ons verlossen? Nou ja, nieuwe gasten, nieuwe kansen. Eh Charles, hoe doen we de ontvangst?
- KLAVERVELD Meneer Eduard...
- EDUARD *(doet of hij haar niet hoort)* Het tocht hier...
- KLAVERVELD Meneer Eduard.
- EDUARD Ah.., mevrouw Klaverveld! Prettig ontbeten?
- KLAVERVELD Ah meneer Eduard. Wat attent van u. Wat toevallig dat u dat nou vraagt, Doet u mij maar een halfzacht eitje, een bakje gruttenbrokkenpap en een bekertje palm.. boom..
(ze ziet de kelner met twee vingers in de keel wijzen en ziet er opnieuw vanaf)
Doet u mij maar een glaasje bronwater.
- EDUARD *(knipt naar de kelner, wijst op de tafel)* Charles. Eén water, tafel twaalf.
- (De kelner tovert een glas water uit zijn binnenzak en zet het voor mevrouw Klaverveld. Cora komt op met een fors bot in haar handen.)*

CORA Kijk wat ik nou toch in de keuken gevonden heb!

EDUARD Wat is dit? Het restant van drie biefstuk?

FREDERICK Helemaal vergeten. Die heb ik vanochtend gevonden, op de bodem van het het ravijn. Eduard, dit is de missing link!

EDUARD Jij bent in het ravijn geweest? Alleen?

CHARLES Heren, de gasten. Ik stel de koude kalkoen-behandeling voor. Heren, bent u er klaar voor?

FREDERICK Ja, ja, moment. Ik dacht laat ik eens gaan kijken. En toen vond ik z'n graf.

EDUARD Wie z'n graf? Wat bazel je nou?

CHARLES Heren, ik denk niet dat dit het moment is....

FREDERICK Van Visser natuurlijk. Hij is dood. Hij komt niet terug. We zijn vrij, Eduard!
(Bij het horen van de naam Visser valt een diepe stilte..)

EDUARD Vrij?

FREDERICK Voilà! *(hij mept met het bot op de balie)* Kassiewijlen. Naar de barrebiesjes. Visser exit.

EDUARD Visser? Dit?

FREDERICK Ja. Gedeeltelijk.

EDUARD Gedeeltelijk?

FREDERICK Gedeeltelijk. Voor een deel.

EDUARD Waar is de rest?

FREDERICK Weet ik veel. Daar ergens.

EDUARD Waar?

FREDERICK Weg.

EDUARD Weg?

FREDERICK Daar ergens. Dit heb ik gevonden.

EDUARD *(ruikt aan het bot)* Visser hè?

FREDERICK Van wie anders?

EDUARD *(sarcastisch)* O, er lag zeker een briefje bij?

FREDERICK Ja. *(haalt een briefje uit zijn zak)* Hier.

EDUARD *(leest)* “Stof zijt gij en tot - “ Wat staat daar?

CORA “tot ziens”.

FREDERICK “Visser”. Daar staat ‘Visser’.

EDUARD “Stof zijt gij en tot Visser”? Wat is dat voor wartaal?

CHARLES *(voorzichtig)* Het zou de plek kunnen zijn waar die meneer Visser zijn been heeft begraven.

EDUARD Zijn been?

FREDERICK Welk been?

CHARLES Het linker. Of het rechter. Ik ga af op wat u beiden mij vertelt hebben. Na dat ongelukje van u beiden had hij toch nog maar één been?

EDUARD Ja, dat..., dat,,, schijnt zo. Frederick, je hebt het been gevonden dat wij eraf hebben gereden. De rest van de man is nog steeds... - op de loop.

CORA *(ijverig noterend)* Ligt het aan mij of kan ik dit niet helemaal volgen?

CHARLES Ruim een jaar geleden, toen meneer Zorgdrager en zijn broer nog niet de beheerders waren van dit verrukkelijke kuuroord, sjeesden ze met 180km per uur onbezorgd langs 's Heren dreven, tot op een onverhoeds moment – boem, pats -

EDUARD Dat hoeft dat kind toch niet allemaal te weten? Bovendien hebben we daar nu geen tijd voor.

CHARLES - er een oude grijsaard met een witte baard de weg over stak.

FREDERICK Nou, ja. We dachten dat hij een baard had. Hij liep erg snel.

CORA En toen?

CHARLES De beste man pakte zijn been op en beende er mee weg. Foetsie.

CORA Ongelofelijk.

CHARLES Dus de broers reden onbekommerd verder in hun bolide, want ja, wat zou jij doen? Maar toen ze vervolgens hier vrolijk flierefluitend aanlegden voor een versnapering kregen ze te maken met de advocaat van deze meneer Visser.

EDUARD Charles, de gasten...

CHARLES En die meneer Visser bleek toevallig nou net de eigenaar van Hotel Kuuroord De Kloof te wezen.

CORA Tsss!

CHARLES En die zaakbehartiger, een forse kerel met een manke poot *(de beschrijving komt overeen met de acteur die ook Rocky Valentino speelt)* legde de arme broers een simpele keus voor: of twintig jaar de bak in wegens te hard rijden, poging tot

moord, doorrijden na een ongeval en vertrekken zonder de consumptie te betalen – òf voor onbepaalde tijd het beheer overnemen van dit prachtige kuuroord.

CORA Hè?

EDUARD Charles, kop dicht! Genoeg nu. De gasten...

CHARLES U hoeft zich er toch niet voor te schamen? Zoiets kan iedereen overkomen.

FREDERICK Kort door de bocht, maar klopt als een zwerende vinger.

CHARLES De broers hebben er een pijnlijke, maar zeer levendige herinnering aan. Ze zien hem nog verdwijnen achter de horizon. Terwijl hij hinkpotend op één been in Noordelijke richting vertrok verscheen er een stralende regenboog boven zijn kalende schedel.

FREDERICK Klopt, klopt. "Ik keer terug", klonk zijn verwaaide stem in de wind. 'Eens zijn jullie vrij.. vrij.. vrij."

CHARLES Genoeg geluld, Frederick. De gasten zijn in aantocht.
(kijkt door de kijker van Frederick)
Die zijn ook duidelijk zoekende.

EDUARD Goed. Hoe pakken we het nou aan?

KLAVERVELD Ik vond het een mooi verhaal, Charles.

CHARLES *(Hij masseert wederom Klaverveld bij haar slapen, die prompt als een blok in slaap valt.)* De koude kalkoen ontvangst, zoals ik al zei. Meneer Frederick zet in door het midden, u slijt halverwege en Cora assisteert mij met het opstellen van een behandelplan.

FREDERICK Leuk, leuk!

EDUARD Goed, goed. De koude kalkoen ligt mij wel. Nou, maak dat je weg komt. *(Iedereen, af, behalve Klaverveld, die snurkt met haar hoofd op de tafel.)*

Scène 2

(Ondertussen is het motor geluid tot orkaankracht aangezwollen. Dan piepende remmen en een afslaan motor. Stilte. Vijf, zes slaande autoportieren. Even later komt het echtpaar Hausmacher op. Ze lopen beiden mank en dragen een racebril, een wit sjaaltje en ouderwets sportieve kleren: hij een drollenvanger met geruite spencer; zij een Schotse plissé-rok met opmerkelijk stevige kuiten. Hij draagt een aantal koffers, zij een handtasje. De hele scène blijft hun hoofd onbeweeglijk op hun bovenlichaam staan, of ze nu opzij draaien, naar boven of naar onderen kijken.)

HERBERT Zo. Dat was een rechte weg, zeg.

HERMINE Dat was zeker een rechte weg. Zelfs voor een oprit.

HERBERT Een oprit moet natuurlijk recht zijn.

HERMINE Natuurlijk, een oprit moet recht zijn. Maar zó recht.

HERBERT Anders is het een afrit. Een afrit is nooit recht.

HERMINE Dan was dit zeer zeker een oprit.
(Ze kijken rond, zien mevr. Klaverveld.)

HERMINE Zijn wij hier goed, Herbert?

HERBERT Misschien moeten we hiernaast zijn.

HERMINE Hiernaast? Dan moeten we die hele oprit weer af.

HERBERT Wordt het toch nog een afrit.

HERMINE Daar is die te recht voor. Wat is er met je been?

HERBERT Het slaapt. Wat is er met jouw been?
(Ze proberen wat beter te lopen met hun slapende benen.)

HERMINE Mevrouw, zijn wij hier bij Hotel-Kuuroord De Kloof?

KLAVERVELD *(droomt)* O, meneer Eduard! Drumsticks, wat heerlijk. Vliegt u een eindje met me op?

HERBERT Wij willen ons leven een andere wending geven.

HERMINE Een wending, Herbert. Een wending.

HERBERT Dat zeg ik Hermine.

HERMINE Jij zegt àndere wending Herbert.

HERBERT Nou èn?

HERMINE ‘Nou èn’ zouden we niet meer zeggen.

HERBERT *(tegen Klaverveld)* Dáárom willen wij ons leven dus een àndere wending geven. Zeg ik het zo goed, Hermine?

HERMINE Nee Herbert. Je zegt het weer fout.

HERBERT *(tegen Klaverveld)* Begrijpt u wat ik bedoel?
(Ze zien Eduard voorbij slenteren, neuzend in een document.)

HERMINE Meneer...

EDUARD Hm-hm?
(kijkt niet op, slentert verder. Stilte).

HERMINE Het moet hier razend druk zijn.

(stilte)

KLAVERVELD Daar loopt meneer Frederick het ravijn in. En daar een veld asperges met ham!

HERMINE Ze doen hier vast zware gevallen.

(Ongemerkt is Frederick achter de balie verschenen. Hij monstert de Hausmachers een tijdje en roept dan te luid.)

FREDERICK Dank voor het wachten. Waarmee mag ik u van dienst zijn?

HERBERT Wij.. eh...

FREDERICK Uitstekend! Wilt u dan even dit formulier invullen?

HERBERT Maar, mogen wij eerst -

FREDERICK Moet kunnen. U krijgt een kamer op het zuiden met gevulde bar en GEEN gescheiden bedden.

HERMINE Geen gescheiden bedden?

FREDERICK GEEN GESCHEIDEN BEDDEN, ja?

HERBERT O. Nou ja, misschien is geen gescheiden bedden ook wel ...

FREDERICK Beroep?

HERBERT Beroep?

HERMINE Wat je doet.

FREDERICK *(hij vult iets in, zucht.)* Net wat ik dacht.

HERBERT *(leest mee)* Inderdaad. Autohandelaar. Hoe raadt u het zo?

FREDERICK Tweedehands?

HERMINE Herbert. Ik geloof dat ik toch liever gescheiden bedden -

FREDERICK Doet zij ook nog wat voor de kost?

HERBERT Eh.. Pardon?

FREDERICK Je vrouw.

HERBERT Mijn vrouw?

FREDERICK Echt werk. Betaald. Als is het maar op haar rug.

HERMINE Iets in uw toon bevalt mij niet, jongeman.

FREDERICK Aha. Ik hoor het al. *(vult in)* Lo-go-pe-diste.

HERMINE Nou ja zeg.

HERBERT Het is wel knap, Hermine.

HERMINE *(sist)* Dat had ik bij de reservering al -

FREDERICK Paspoort? Banknummer? *(vist ondertussen twee paspoorten uit Herberts jaszak).*

HERBERT Hee zeg!

FREDERICK *(gooit de paspoorten achter de balie en noteert)* Juist. H. K. Hausmacher en H. G. B. Hausmacher-De Broeck.

HERMINE Herbert!

HERBERT Ja, inderdaad! Ik wil toch even gezegd hebben -

HERMINE En wij willen ook geen ongescheiden bedden.

FREDERICK Oud?

HERBERT Oud?

FREDERICK Hoe?

HERMINE Hij bedoelt hoe oud. Luistert u eens meneer..

FREDERICK *(vult in)* Achtenvijftig. Tsjonge jonge. Nou ja, beter laat dan nooit.

HERBERT Dit gaat me gewoon te vlug.

FREDERICK En zij?

HERMINE Meneer! Geen ongescheiden bed. Noteert u dat maar. En een vrouw vraagt men niet naar haar leeftijd.

FREDERICK Zó oud? *(vult in)* Tsjonge, jonge. De medische wetenschap staat voor niets.

HERMINE De brutaliteit!

FREDERICK *(Houdt een sleutel met label voor Herberts)* Goed onthouden: kamernummer! Wat staat daar?

HERBERT *(pakt onwillekeurig de kamersleutel)* O. Het kamernummer. Eh.. 35.

HERMINE Geef terug die sleutel, Herbert.

(Herbert kijkt naar Frederick die een knikje richting Hermine geeft. Hij geeft dociel de sleutel aan haar. Zij wil hem aan Frederick teruggeven, die haar een nieuwe sleutel voorhoudt.)

FREDERICK Gelijk oversteken. *(ze wisselt onwillekeurig van sleutel, waarna Frederick de eerste sleutel teruggeeft aan Herbert. Ze hebben nu allebei een sleutel.)* Gescheiden kamers dan maar? U heeft 35. Zij zit in het souterrain. Heb je ook geen last van d'r gezeur. Doen we het ongescheiden bed als ze ontdooit is.

HERMINE *(begint te stampvoeten)* Wie denkt u wel dat u bent? Dit is ongehoord, ongehoord. Herbert, we gaan. Ik wil hier geen minuut langer blijven. Pak de koffers. Ik laat toch zeker niet over me lopen. De onbeschoftheid. Dit is te erg, te erg. Als u maar niet denkt dat ik dit over mijn kant laat gaan.

FREDERICK *(geeft haar een ander formulier)* Klachten graag schriftelijk indienen.

HERMINE Nee, ik wil geen klacht indienen. Ik wil dat u uw excuses aanbiedt voor uw gedrag.

FREDERICK Kakmadam. Puddingtaart. Kouwe theebuil. Uitgezakte blubberberg.

HERMINE Dit is het toppunt. Dit pik ik niet. Ik laat dit niet over m'n kant gaan. Ik tolereer dit niet, meneer. Herbert! Sla 'm op z'n gezicht!

FREDERICK *(keert Herbert zijn wang toe)* Ga je gang.

HERBERT Moet dit nou zo?

HERMINE Ik ga.

(Als ze bij de deur staat klinkt een luide crash.)

HERBERT Wat was dat?

FREDERICK Ach wat jammer nou. Onze stagaire. Kan nog niet zo goed in parkeren. Wat was het? Een Bugatti Type 35 uit 1924? Nou ja, daar is niet veel aan verloren.

HERMINE Herbert, doe wat. Ik wil hier weg.

FREDERICK Waar waren we? O, ja: jij zou mij een dreun geven. *(keert hem zijn wang weer toe.)*

HERBERT *(bijna huilend)* De Bugatti..., de Bugatti...

FREDERICK Toe dan, lul.

HERMINE Vooruit Herbert!

KLAVERVELD Herbert, je kunt het!

HERBERT Meneer. Ik vind wel dat mijn vrouw een punt heeft.

FREDERICK Wat ben je toch een dweil, Herbert. Wat een ruggengraatloze slapjanige slampamper.

HERMINE Dit gaat te ver. Dit gaat echt te ver.

HERBERT Ja, dat vind ik ook.

FREDERICK *(tegen Hermine)* O. Wou jij soms beweren dat je het niet met me eens was, windbuil? Als iemand dit vod hier een ruggengraatloze slapjanige slampamper vind dan ben jij dat wel, Hermientje.

HERMINE Ik hoef mij niet te verlagen tot schelden.

FREDERICK Noem ik d'r bij d'r naam, is het weer niet goed. Weet je wat het met jou is,

Hermiona? Jij zou eens een goeie beurt moeten hebben. Op een ongescheiden bed. Jij mag je handen dicht knijpen dat er ergens diep in deze druilerige windvaan nog 'n ietsie pietsie pikkie zit dat op zo'n vormeloze baal modder als jou wil kruipen. Maar wat wil madam de lo-go-pe-diste? Ge-schei-den bed-den!!

HERMINE *(in tranen)* Ik wil naar huis.. Ik wil naar huis.

FREDERICK Alsof het daar beter is.

HERBERT Dat lijkt mij ook beter, Hermientje. Maar de Bugatti. De Bugatti. Een gestolen wagen kun je niet verzekeren. Gaat hier ook een bus, meneer?

Scène 3

(Eduard komt zwierig op met een dienblad waarop twee cocktailglazen.)

EDUARD Aah! De Hausmachertjes zijn gearriveerd! Hartelijke welkom in Hotel Kuuroord De Kloof. Wij hebben zó naar uw komst uitgekeken, dat kunt u zich niet voorstellen. Meneer Hausmacher! Eduard F. Zorgdrager is de naam *(geeft hem een hand en een glas)*. En welkomstdrankje namens mij en mijn broer Frederick gaat er vast wel in.

Meneer Hausmacher, wat ziet u er nog patent uit na zo'n vermoeiende reis.

Ah, en mevrouw Hausmacher - De Broeck! Had ik u bijna over het hoofd gezien, hoe is het mogelijk, nietwaar? Neemt u mij niet kwalijk dat ik u éven liet wachten.

Mijn broer Frederick E. Zorgdrager heeft u gelukkig al opgevangen, ja? Hoe maakt u het?

(geeft haar ook een hand, dan twee zoenen op haar wang, en het glas.)

Ik hoop dat uw man hier mij de ongepermitteerdheid vergeeft, mevrouw, maar u ziet er nog stralender uit dan door de telefoon. Wer-ke-lijk. Toen ik u aan de lijn had, toen dacht ik nog: dit, dacht ik nog, dit is nou een vrouw met klasse. Met allure. Met stijl. Zoiets hóór je. Als je daar tenminste oog voor hebt. En toen ik meneer Hausmacher hier zo zag staan, toen wist ik het zeker. Mensen bij wie de innerlijke rust en de uiterlijke schoonheid bijna in evenwicht zijn, die zijn zeldzaam. En dat laatste stukje onevenwichtigheid strijken we hier graag glad. Ja, ja, als je daar het juiste zintuig voor hebt, zoals ik, dan voel je bij u beiden een... ja, een soort, 'je ne sais quoi', een 'joie de vivre', een trilling, een tinteling, een zinding.

KLAVERVELD *(dromend)* O, meneer Eduard, wat zegt u dat weer mooi!

EDUARD Natuurlijk draagt hier in ons kuuroord het klimaat, de ambiance, ik zou bijna willen zeggen, de nestgeur ook een steentje bij. Het is iets in de atmosfeer. Het hangt in de lucht. Daar ben ik van overtuigd. Deze plek - dat zult u merken - die haalt het beste in mensen naar boven. Die brengt aan de oppervlakte, wat lang, al te lang, diep in hen verscholen lag.

KLAVERVELD Ieder woord uit uw mond is een druppel honing voor de ziel.

EDUARD Dat is iets onuitsprekelijks. Iets groters dan wij zijn. Maar wat sta ik hier toch te kletsen. Heeft u een voorspoedige reis gehad? Niet verdwaald onderweg? Kon u het makkelijk vinden?

(stilte)

HERMINE Meneer Zorgdrager. Wij gaan.

(Er valt een lange, ijzige stilte. Eduard kijkt intens van Hermine naar Frederick, van Frederick naar Herbert en weer terug.)

EDUARD Gáán!? *(stilte)* Frederick?

FREDERICK Eduard?

EDUARD Is het weer zover?

FREDERICK Jawel.

EDUARD Kon je je handen weer niet thuis houden?

FREDERICK Nee.

EDUARD Heb je hem geraakt?

FREDERICK Onder de gordel, Eduard.

EDUARD En haar?

FREDERICK Onder en boven.

EDUARD Geraakt of betast?

FREDERICK Beide.

EDUARD Onbetamelijk?

FREDERICK Onbetamelijk. Eerst ging ik met mijn hand onder in -

EDUARD Bespaar me de onsmakelijke details. Ik zie ze zo al voor me. Je weet wat we hadden afgesproken als jij je lichamen niet kan beheersen?

FREDERICK Ik weet het.

EDUARD Je bent op proefverlof en dit is nu de.. *(denkt na)*

FREDERICK *(telt)* de zevende keer.

EDUARD *(rolt zijn mouwen op)* De zevende keer. Mijn geluksgetal. Goed. *(tegen de Hausmachers)* Als u even een stapje opzij wilt doen. *(Hij stormt op de afwachende Frederick af en beukt hem in zijn maag. Frederick klapt dubbel en valt op de grond. Eduard schopt hem in buik en gezicht.)*

FREDERICK Dank. Dank.
(hij strompelt achter de balie waar Eduard het schoppen hervat en op hem begint te springen. De Hausmachers kijken ontzet toe. Mevrouw Klaverveld wordt weer wakker.)

KLAVERVELD Meneer Eduard. Ik ga even een luchtje scheppen.

EDUARD Natuurlijk, mevrouw Klaverveld. Het is heerlijk weer buiten.

(Klaverveld af. Eduard springt nog even door en nodigt dan hijgend Herbert uit met een weids gebaar.)

EDUARD Meneer Hausmacher, mag ik u verzoeken? Alstublieft.

(Herbert kijkt aarzelend van Eduard naar Hermine.)

FREDERICK Alstublieft! Alstublieft!
(Herbert geeft Frederick achter de balie een bescheiden trapje.)
Au! Dank! Dank!

HERMINE Herbert, stop! Dit slaat nergens op. Hij heeft ons alleen maar uitgescholden.

EDUARD *(kijkt verschrikt op, lange stilte.)* Huh!? Wát zegt u daar? Alleen maar uitgescholden?

HERBERT Jawel. Maar toch!

EDUARD U bent bereid om lichamelijk geweld te gebruiken tegen iemand die zich alleen maar liet gaan in.. in.. woorden?

HERMINE U bent toch zelf begonnen?

EDUARD Mijn broer en ik hadden een afspraak.

HERMINE Ja, dat.. dat.. weten wij toch niet?

HERBERT Uw broer ging te ver meneer. Echt waar.

HERMINE Vraag het hem maar.

EDUARD Dat zijn toch maar woorden. Gaan wij elkaar de hersens inslaan, omdat iemand.. - lucht verplaatst die ons onaangenaam in onze oren klinkt? Gaat dat dan niet te ver?

HERMINE Het was anders zeer, zeer kwetsend wat hij zei, meneer. Maar ik heb hier genoeg van. Wij gaan. Kom Herbert.

EDUARD Nee, nee, nee. Wacht even. Nu wil ik het weten ook. U was dus bereid lichamelijk geweld te gebruiken omdat u zich beledigd voelde? Gekwetst, gegriefd? Mag ik het zo samenvatten?

HERMINE Eh.. ja.

EDUARD Ik kan u hier niet laten gaan, zonder dat we dit tot uw volle tevredenheid hebben opgelost. Ik zoek dit tot de bodem uit. Frederick, heb jij deze mensen beledigd?

FREDERICK *(komt bloedend boven de balie uit)* Jawel, Eduard. Diep.

HERBERT Hij geeft het toe.

EDUARD En wat heb je dan gezegd, Frederick?

FREDERICK Ik.. Ik heb.. au.. Ik heb geprobeerd, deze mensen te wijzen op.. Au. Geprobeerd te wijzen op.. op hun menselijke, ... zwakheden. Hun karakter.. karakterzwakte.

Daarvoor.. au.. komen ze hier toch.. Toch?

HERMINE Het gaat om de manier waarop.

EDUARD Ik kan er persoonlijk niet goed tegen als mensen een zin eindigen met een VOORzetsel. 'Houden *vàn*; de manier *waarop*'. Gruwelijk. Het is een VOOR- en geen ACHTERzetsel. Maar dit terzijde. Wat was er mis met de manier waarop Frederick u heeft gewezen op tekortkomingen die wij immers allemaal hebben? U bent toch naar hier gekomen om beter te worden?

HERBERT Dan hoeft hij toch niet meteen te gaan schelden.

EDUARD Dan hoeft u toch niet meteen te gaan schoppen.

FREDERICK Het was.. au.. was.. té confronterend, Eduard. De waarheid heeft een.. au.. een schelle klank.

EDUARD Dus als ik het goed begrijp heeft die arme Frederick hier u enigszins geprovoceerd, met de bedoeling om de zwakke kanten van uw karakter naar boven te halen. Zodat u die onder ogen kon zien en uzelf weerbaarder kon maken. Ik kan mij zo voorstellen dat hij u, meneer Hausmacher, een ruggengraatloze slampamper noemde, zeg maar: een slappe lul - maar dat zijn natuurlijk mijn woorden - zodat u de kans kreeg om nou eens uw mannetje te staan en om bijvoorbeeld uw vrouw hier, mevrouw Hausmacher - die eruit ziet als een uitgeblubberde baal modder, maar door wie u zich ondertussen wèl voortdurend op uw kop laat schijten - maar dat zijn natuurlijk mijn woorden - dat u haar eens een flinke veeg uit de pan zou geven. Eens goed van onder uit de zak en dan met de billen bloot en rampetampend op een ONGescheiden bed de zevende hemel in schoot, om daar tussen de sterretjes van het oneindig uitspansel onze kleine, miezerige ikkepikkeporretjes te verliezen en één te worden: één met elkaar, één met het heelal, één met de onafwendbaar aanstormende dood. O Grote Visser, kom nader tot ons!
(weer bij zinnen.)
Vat ik het zo goed samen?

HERBERT Eh.. Jawel. In zekere zin wel.

HERMINE Ik kan niet meer. Ik kan niet meer. Ik kan niet meer.

Scène 4

(Van verschillende kanten klinkt applaus. Mevrouw Klaverveld komt geestdriftig klappend op; Charles klapt beschaafd, een klembord onder de arm. Cora serveert champagne.)

CHARLES Hartelijk dank, iedereen.

KLAVERVELD U was geweldig meneer Eduard. Gaat het weer een beetje, meneer Frederick?

(Een monter Frederick wist de bloedsporen weg met keukenpapier. Naast de rol zien we een fles ketchup).

CHARLES Ik stel voor dat we dit na de avondmaaltijd evalueren. Met name wat betreft het

gebruik van de functierolwisseling, de identificatiebehoefte en de affectieve geweldsspiraal zijn er enkele verbeterpunten. Wel wil ik op voorhand van de gelegenheid gebruik maken om meneer en mevrouw Hausmacher geluk te wensen. De ervaring leert dat zo'n eerste sessie er behoorlijk in kan hakken, zeker met een zwakke persoonlijkheidsstructuur als die van hen. Aan de andere kant heb ik er het volste vertrouwen in dat vandaag een basis is gelegd om op voort te bouwen en dat er voldoende verdiepingsmogelijkheden aanwezig zijn voor zelfreflectie en de bevrijding van ons zelfloze ik uit de ketenen van valse fatsoensnormen en vervormde zelfbeelden.
Uw reis in de toekomst is begonnen. Hoe voelt u zich nu?

HERMINE +
HERBERT

Ik.. uh. Wij.. uh. Wat, wat...

CHARLES

Dat zegt meer dan woorden kunnen uitdrukken.

EDUARD

(heft het glas) Herbert! Hermien! Namens de directie van De Kloof èn het hele team: gezondheid!

ALLEN

Gezondheid!!

(Frederick barst uit in een positief lied. Iets als 'Somewhere over the rainbow' van Judy Garland. Na de eerste regel valt de rest in. Mevr. Klaverveld slaat een arm om Hermine; Eduard om Herbert, zodat ook zij gedwongen worden mee te zingen.)

FREDERICK

(zingt) 'Somewhere over the rainbow..'

ALLEN

(zingt) 'Way up high,
There's a land that I heard of
Once in lullaby.

Somewhere over the rainbow
Skies are blue,
And the dreams that you dare to dream
Really do come true.'

(Enzovoort. Voor het einde van het lied kapt Charles abrupt af.)

CHARLES

En dan zou ik nu even het programma van morgenochtend willen doornemen. Mevrouw Klaverveld-Zonderman en Hermine Hausmacher-de Broeck staan op dieet, dus zij hebben corvee. Herbert kan houthakken en als hij klaar is de Bugatti repareren. Dan beginnen we de dag om half zeven met een koud water-warming up tot half elf. Dan een licht tarwezemelen-met-spek-ontbijt. Van kwart voor elf tot één uur is in de recreatiezaal de cursus Effectief Kwetsen. Rauwe bieten lunch tot half twee en vervolgens zal mijn alter ego leiding geven aan de workshop Persoonlijkheidsvervalsing.
Vragen? Nee. Dank u. Prettige voortzetting.

(Donker)

Tweede Bedrijf

Scène 1

(Een week later, 's ochtends op het terras van het kuuroord. Herbert Hausmacher hakt houtjes, nou ja, hij twijfelt meer dan dat hij hakt. Cora bladert en onderstreept woorden in een boekje, getiteld 'Zen voor houthakkers'.)

- HERBERT Maar de vraag is: 'Wat is toeval?'
Stel ik hak dit stuk hout doormidden. Het springt van het hakblok, caramboleert in de lucht en net als jij je vooroverbuigt om je veter te strikken wordt je vol op het achterhoofd getroffen door een gespleten helft - waarna je - ik zeg even wat - alleen nog maar aria's van Puccini kan zingen. Is dat toeval?
(de Klusjesman knikt van nee.)
Ja, zeg jij - voorzover je nog zou kunnen praten, maar jij kunt alleen nog maar Puccini zingen. Maar als je nog kon praten zou je zeggen: ja, een ongelukkig toeval! Maar jij hoorde die aria ooit toen je - ik zeg nu maar even wat - weemoedig onder het open raam van je buurmeisje stond te luisteren op wie je heimelijk verliefd was. Best, zeg jij - als je nog zou kunnen praten, maar dat kun je niet - maar het is toch zeker puur toeval, dat jij, ik dus, hier, nu, op dit moment, dit stuk hout in tweeën klief, terwijl jij net een praatje met mij maakt en dat die ene helft van het doormidden gekloven hout jou, terwijl jij net je veter strikt, precies raakt op jouw Puccini-plek, die jij ooit... enzovoort, enzoverder. Kan dat iets anders zijn dan toeval? Nee, leren ons de filosofen. Het is niets anders dan één gebeurtenis in een eindeloos complexe keten van oorzaken en gevolgen. Het is volstrekt zinloos, totale willekeur, het slaat helemaal nergens op. Maar het is bittere noodzakelijkheid.
- Cora *(leest en onderstreept in haar boek)* 'Toeval is die noodzakelijke samenloop van omstandigheden die zich toevallig aan ons begripsvermogen onttrekt.'
- HERBERT *(hakt)* Precies!
- CORA U moet ze niet te klein hakken.
- HERBERT Hm. Misschien hak ik de dingen te klein. Moet ik meer op het grote verband letten. Maar dat grote verband dat beknelt me juist zo. Het idee dat alles wat ik om mij heen zie - jij, ik zelf, zelfs de wolken, de zon en de sterren, ja zelfs de Bugatti - dat al die dingen er ooit NIET waren en er ooit NIET meer zullen zijn - dat is al een onverdraaglijke gedachte.
Maar nog veel onverdraaglijker is het idee dat dat alles er in een andere stompzinnige gedaante WEL al miljarden eeuwen is geweest. En in weer andere gestalten ook nog miljarden eeuwen zal blijven bestaan. Alleen maar omdat dit eeuwigdurende Alles wordt aangedreven door een niet stop te zetten flipperkast, een megamixer waarin ieder ding voortdurend van zichzelf gescheiden wordt om weer in een andere vorm aan elkaar geplakt te worden - dat, dat, dat besef *(pauzeert even uitgeput)* - dat heeft mij als autoverkoper in de ziektewet gedreven. Anderen kunnen met die gedachte misschien rustig op een bergtop zitten of op zondagmorgen een eitje pellen, maar ik word verlamd als ik tussen één keer zout strooien op mijn eitje en een mogelijk tweede keer zout strooien op mijn eitje door de verpletterende gedachte getroffen word dat - hoe mijn besluit ook uitvalt: één of twee keer strooien - dat niets te maken heeft met wie ik ben of hoeveel zout ik op mijn ei wil, maar louter en alleen met een of ander naijlend effect van de oerknal.

CORA 'Vrijheid is die noodzakelijke samenloop van gedachten en gevoelens waarvan de oorzaak zich toevallig aan ons begripsvermogen onttrekt.'

HERBERT Precies! Dus: vrijheid is toeval. En toeval bestaat niet. We noemen het alleen zo, omdat we de werkelijkheid niet begrijpen. *(hij hakt eindelijk, raak!)*

CORA Goed, zo! Nog maar één.

HERBERT Maar waar blijft Herbert Hausmacher in dit schimmenspel? Zeven dagen lang hak ik hier nu houtjes voor het bio-fornuis, maar ik weet nog steeds niet wie ik ben, waarom ik er ben, óf ik eigenlijk wel ben. Die gedachte splijt mij geestelijk in tweeën.

(Hij wil slaan, maar voor de bijl neerkomt valt het stuk hout op het hakblok in tweeën uiteen.)

CORA 'Het Ik is die noodzakelijke samenloop van gedachten over onszelf die wij toevallig in ons hoofd aantreffen enerzijds en anderzijds dat wat wij in de spiegel zien als we uit bad stappen.'

HERBERT Dat is toch treurig? De houthakende Herbert Hausmacher is een noodzakelijke samenloop van omstandigheden, die toevallig onbegrijpelijk is. Mijn ik is een eind hout dat niet weet of het net gekloofd is of nog gekloofd gaat worden. Waar hoor ik bij? Wat is mijn noodzaak?

CORA 'Noodzaak is die samenhang die wij toevallig wèl menen te begrijpen.'

HERBERT Ik begrijp het niet, ik begrijp het niet.

CORA Wacht even, hier staat een voetnoot. 'Gelukkig begrijpen wij niet veel. Daardoor zijn wij vrij om te willen.'

HERBERT Vrij om te willen?

CORA *(vervolgt)* '.. of om iets niet te willen. Niet willen is beter. Niets willen het beste. Alleen niets willen bevrijdt ons uit de ketenen van oorzaak en gevolg.'

HERBERT Niets? Geef hier dat boek. Ik hak het in tweeën.

CORA *(springt overeind)* Nee. Het is van de bibliotheek. Anders krijg ik een boete.

HERBERT *(triest)* Waarom voel ik mij niet gelukkig, Cora?

CORA *(bladert)* Geluk, daar was ik nog niet. 'Geluk is dat je wilt zingen omdat je meent dat het toeval even afwezig is en alles toevallig zo is als het moet zijn.'

HERBERT O Cora! Caro amore mia!

(Hij kijkt haar indringend aan. Komt tegen haar aan staan, wil haar. Zij houdt het boek tussen hen in geklemd, schudt vastberaden haar hoofd. Hij wijkt terug, teleurgesteld.)

CORA Nog even doorhakken, meneer Haushacker. U bent er bijna.

(Hij snikt. Zet een nieuw stuk hout op het hakblok en slaat krachtiger dan ooit met

de bijl. Een helft vliegt in de lucht. Hij kijkt het na met tranen in de ogen, maar het is uit het zicht verdwenen. Moedeloos begint hij vervolgens zijn schoenveter dicht te knopen op het hakblok. Cora ziet met open mond aankomen wat er gaat gebeuren. En ja hoor, het gekloofde blok hout valt ineens terug op Herberts hoofd, waarna hij uitbarst in een aria van Puccini.)

HERBERT *(zingt)* Cora! Caro amore mia!

CHARLES *(op)* Wat is hier aan de hand?

CORA Hij was verliefd op zijn buurmeisje.

CHARLES Wie niet? Meneer Hausmacher! Meneer Hausmacher! *(Hij knijpt hem in zijn nek, waardoor het zingen even ophoudt)* Komt u maar mee naar de recreatiezaal. Dan hebben de anderen er ook wat aan.

(Herbert gaat zingend af.)

Stafvergadering Cora. Je moet van de heren notuleren.

Scène 2

(Stafvergadering. Op een flipover staan omcirkelde woorden als: lot, noodzaak, visser, toeval, ik, leegte, koe (in mij), oprit en afrit – onderling verbonden met ingewikkelde pijlen. Op de achtergrond klinkt zacht muziek ('Somewhere over the rainbow' of Mieke Telkamps 'Waarheen'). De beide broers staan voor het raam, rug publiek, met de handen op de rug.)

FREDERICK Kijk, een Maserati uit '78.

EDUARD Zo, die spuit lekker weg.

FREDERICK En daar een Mustang, een duo-tone uit '64.

EDUARD Waarom zijn wij niet daar en zij niet hier?

FREDERICK O, lonkende vertes! O, eeuwig wijkende horizon!

EDUARD Is dat geen Lamborghini daar?

FREDERICK Welnee, een Aston Martin Lagonda. *(pauze)* Waarom zijn wij altijd samen, Eduard?

EDUARD Hoe wou je anders Parijs – Dakar doen?

(Charles komt binnen, gevolgd door Cora)

CHARLES Goede morgen meneer Zorgdrager. Goede morgen meneer Zorgdrager.

EDUARD Nou, dat werd tijd. Ik wou het kort houden, *(hij slaat de flipover om)* ik heb nog meer te doen. Ik heb maar een punt: hoe staat het met de financiën? Zijn hun rekeningen al leeg gehaald?

(plotseling houdt hij stil en kijkt zoekend de kamer rond)

Ik mis iets.

FREDERICK De tafel?

EDUARD Ja de tafel.

CORA Die heb ik weg gehaald. U wou de stafbesprekingen bekorten, dus ik dacht..., stand is sneller...

CHARLES Werknemers met eigen initiatief. Dat neemt veel zorg uit handen, niet dan meneer Zorgdrager?

EDUARD Juist ja. Goed dan. Ik open de vergadering. *(Cora notuleert als een gek.)* Aanwezig: zie hier. Afwezig: Visser. Verslag vorige vergadering: zie archief. Op- of aanmerkingen: nee. Punt één, financiën. Hebben de Hausmachertjes geschoven? Frederick?

FREDERICK *(bladert in een map)* Hun hele spaarrekening hebben ze gedoneerd. Toch sneu dat het zo moet, hè.

EDUARD De mensheid wil bedrogen worden.

CHARLES Zo is het maar net, Eduard.

(Eduard werpt hem een vuile blik toe.)

FREDERICK Volgens mij hebben ze die Bugatti gejat. Hebben ze last van schuld- ..

EDUARD Even terzake Frederick. Ik krijg pijn in m'n rug.

FREDERICK Dit was het.

EDUARD Mooi. Rondvraag? Geen vragen, dan sluit ik -

CHARLES Ik heb nog wel een vraag voor meneer Zorgdrager.

EDUARD *(tegelijk met zijn broer)* Oh nee..

FREDERICK *(tegelijk met zijn broer)* O ja?

CHARLES Wat vond u nou achteraf van de ontvangst van de heer en mevrouw Hausmacher? Voor u zelf bedoel ik.

FREDERICK Enig! Je had die gezichten moeten zien, toen ik achter de balie te voorschijn kwam. On-be-taal-baar.

EDUARD Het ging wel lekker ja.

FREDERICK Wel lekker? Eduard, jij hebt jezelf overtroffen. Zoals jij me de grond intrapte! Wat een genot om je eindelijk eens uit te kunnen leven in de huid van iemand anders.

CHARLES Ik vraag het hierom heren, omdat ik vanmorgen het behandelplan met de Hausmachers heb doorgenomen. En de trauma's die zij hebben opgelopen liegen er niet om.

CORA O ja?
(korte stilte)

EDUARD Des te langer is er weer een bed bezet.

CORA Bed? Of gescheiden bedDEN?

CHARLES Natuurlijk, wij moeten dit bedrijf financieel gezond houden. Maar wat als de heer en mevrouw Hausmacher een aanklacht overwegen?

EDUARD Wat!?

CORA Eén aanklacht of gescheiden aanklachtEN?

CHARLES Bij de lokale autoriteiten is tot nu toe één gezamenlijke aanklacht binnen gekomen,

EDUARD Wat!?

CHARLES Ze voelen zich psychisch gemaltraiteerd, zeggen ze.

EDUARD *(ontploft)* O, en dat heb ik gedaan? Dat heb ik op m'n geweten? Ja, wel ja, schuif het mij maar weer in de schoenen. Mijn rug is groot genoeg voor het leed van de hele wereld, hoor. Psychisch gemaltraiteerd!? Alsof jij hier iets anders loopt te doen dan psychisch maltraiteren. Psychisch maltraiteren, dat is de kwintessens van jouw methode!

FREDERICK Daar heeft Eduard wel een beetje gelijk in, Charles.

CHARLES *(onverstoorbaar)* Ik weet niet of de Hausmachers er ook zo over denken. Per slot van rekening heeft ú beiden hen de stuipen op het lijf gejaagd, en niet ik.

FREDERICK *(barst bijna in huilen uit.)* Ja maar.. Het was jouw idee Charles, het was jÓuw idee.

EDUARD *(grijpt Charles bij de strot. Hij werkt hem op de grond en gaat boven op hem zitten)*
Jij hebt ons er gewoon ingeluisd, smerige oplichter. Bedrieger! Jij, arrogante, zelfingenomen eikel. Jij, nagel aan mijn been. Jij, blok aan mijn doodskist.

(Aangezien Charles geen enkele weerstand biedt, houdt Eduard vermoeid op, maar blijft wel boven op hem zitten.)

CORA Moet ik de ketchup misschien even halen?

CHARLES Als u eens wist meneer Eduard hoezeer ik mee leef met het noodlot dat u beiden treft. Hoe graag zou ik niet alle schuld op mij willen nemen. Dan was u er vanaf. Maar helaas, deze immense verantwoordelijkheid rust als een loden last louter op uw leidinggevende schouders.

FREDERICK Wat moeten we nou?

CHARLES Het ergste is natuurlijk dat meneer Visser hier lucht van krijgt.

(Als door een wesp gestoken springt Eduard overeind)

EDUARD Meneer Visser! Nee!

CORA Wat heeft die meneer Visser hier nu -

CHARLES Meneer Visser dreigde toen immers ook al met zo'n aanklacht. Merkwaaardig hoe het toeval, ik bedoel het noodlot, soms als een boemerang kan terugkeren, nietwaar? 'L'histoire se repète' zeggen de Duitsers.

CORA De Duitsers?

CHARLES Ze praten elkaar allemaal na. Maar om meneer Frederick te citeren: “wat moeten we nou?”

EDUARD Meneer Visser.. meneer Visser..

FREDERICK Eduard, wat moeten we nou?

CHARLES Wat moeten jullie nou, Eduard?

EDUARD Ik.. Ik weet het even niet meer.

CORA Ik heb de Hausmacher daar helemaal niet over ...

(Met een vinger op zijn lippen legt Charles haar het zwijgen op. Stilte. Beide broers zakken moedeloos op de grond. Er klinkt een zacht gesnik, terwijl er kleine schokjes door hun lichamen gaan. Charles staat er bij te kijken om te zien of er nog iets gebeurt. Als dat niet het geval is, zucht hij en gebaart Cora om zachtjes met hem de kamer te verlaten. Als ze bijna weg zijn, kreunt EDUARD.)

EDUARD Charles. Help ons Charles.

(Charles zucht weer en neemt dan zijn gebruikelijke, formele houding weer aan.)

CHARLES Zal ik maar eens gaan praten met meneer en mevrouw Hausmacher, meneer Zorgdrager? Misschien kan ik ze op andere gedachten brengen.

EDUARD Goed, Charles.

FREDERICK Dank je Charles.

EDUARD Maar – ze hebben die aanklacht toch al ingediend. Bij de politie?

CHARLES Heb ik dat gezegd? Neeh.. Dat moet u zich ingebeeld hebben. Hè, wat vervelend. Ik ga snel met ze praten. Denkt u wel aan het diner, zo dadelijk? De Tantalus therapie.

(Zittend op de vloer balt Eduard zijn vuisten en slaat ze op de grond. Frederik idem, met één vuist.)

FREDERICK Als meneer Visser hier achter komt...

EDUARD Hij maltraiteert ons psychisch –hij!

FREDERICK Meneer Visser?

EDUARD Nee koe! Hij, hij, hij!

FREDERICK O wijkende vertes! O lonkende horizon.

Scène 3

(Mevr. Klaverveld-Zonderman zit in badpak aan een hoog terrastafeltje op een soort barkruk. Voor haar staat een menukaart in een standaard. Ze loert er begerig naar, maar durft het ding niet aan te raken. Hermine Hausmacher, ook in nat badpak en aanmerkelijk dikker dan eerder, komt net aanlopen, met een forse baal gekleurde spekkies. Ze zet de zak op het tafeltje. Klavervelds ogen puilen uit. Dit tafereel wisselt later met een simultaantoneel met de receptieruimte. Daar zien we hoe Eduard achter de balie zich somber te pletter staat te vervelen. Achter hem zit een doorgeefluikje.)

HERMINE Dat was heerlijk. Heerlijk.

KLAVERVELD Heerlijk, hè?

HERMINE Heerlijk *(ze pakt de kaart en bestudeert die)* Heerlijk.

KLAVERVELD Heerlijk, hè?

HERMINE *(in gedachten)* Heerlijk. *(pauze)* Ik zit nu al vol.

CHARLES *(op, met servet om de arm, bloknoetje in de hand)*. Wel dames. Was dat heerlijk of was dat niet heerlijk?

KLAVERVELD +
HERMINE Heerlijk!

CHARLES Water reinigt het lichaam en zuivert de geest. Alles wordt vloeibaar. Dat is het 'oceanische Gefühl', de onderdompeling in het Alles, de totale versmelting met de wereld. Net als in de oertijd van ons leven toen we nog onbekommerd rond poedelde in het veilige vruchtwater van de baarmoeder.

KLAVERVELD Ik krijg er wel trek van.

HERMINE *(is ondertussen doorgedaan met het bestuderen van de kaart)*. Zullen we eens een klein hapje proberen? Wat is het rondo-menu?

CHARLES Kan ik u aanbevelen. Een boeketje amuses vooraf. Dan gemarineerde lendeossehaas van de koe, gelardeerd met doorregen speklapjes en toefjes gefrituurde bloedworst van jonge zeehondjes, afgemaakt met de kogel.

HERMINE De kogel?

CHARLES Onze specialiteit. Een soort oversized gehaktbal, die vroeger wel bij belegeringen werd gebruikt als het ijzer op was. Maar dan van paardenvlees. Ook een amuse van de kok. Haha.

HERMINE O. Is dat niet erg calorierijk?

CHARLES Dit menu is geselecteerd uit louter onverzadigbare calorieën. Het past perfect in uw voedingslijn.

HERMINE O. Nou doet u mij dan maar zo'n ..eh, rondo-menu.

CHARLES Ik noteer: één rondo één.

KLAVERVELD *(heeft dit met grote ogen aangezien)* Zat u niet op dieet?

CHARLES Ja zeker. Een vol-vet dieet. *(tegen Klaverveld)* En waarmee mogen wij u van dienst zijn?

KLAVERVELD Ik? O. Uh, ik zou ook wel trek hebben in een uh. *(stopt wanneer ze de dwingende blik van Charles kruist)* misschien een klein .. eh.. kogeltje?

CHARLES *(zucht en begint haar te masseren)* Mijn lieve, lieve mevrouw Klaverveld-Zonderman. Ademt u nu eens diep uit. Juist. En in. En uit. Vanuit het kruis, mevrouw Klaverveld. Het moet uit het kruis komen. Goed zo. Juist. Maakt u weer contact met uw innerlijke behoefte?

KLAVERVELD *(kleintjes)* Ja, ja. Ik heb contact.

CHARLES Wat zou u zeggen van een heerlijk vers glas magere wortelsap?

KLAVERVELD Ja maar - . Ik dacht..

CHARLES En in en uit. Van kruis naar keel. Van keel naar kruis. Juist. Mevrouw Hausmacher hier is op een volvetdieet. *(fluistert)* Voor de afschrikking, weet u nog wel. U volgt het 'vergeet dat je eet'-dieet. En dat is zoals u weet een nuldieet.

KLAVERVELD *(mat)* O ja.

CHARLES We krijgen allemaal het lichaam dat we verdienen, mevrouw Klaverveld.

KLAVERVELD Ja.

CHARLES *(staakt het masseren abrupt en noteert)* Uitstekend. Dat is dan één rondo-plus en één wortel. Als u mij even wilt verexcuseren. *(af)*

HERMINE Wat akelig nou.

KLAVERVELD Ach, ik ben het gewend.

HERMINE Ik bedoel, ik vind het zo vervelend om alleen te eten. In gezelschap dan. Van mezelf ben ik helemaal niet zo'n eter, hoor. Maar zien eten doet eten nietwaar? Ik persoonlijk krijg pas trek als ik bij een ander de jus langs z'n kin zie druipen. Gek hè. Terwijl ik omgekeerd geen hap door m'n strot krijg als iemand het eten van m'n bord zit te kijken. Kunt u niet naar ander tafeltje...?

KLAVERVELD O. Ja. Natuurlijk. *(wil al weg)*

HERMINE Grapje. Blijf zitten, meid. Ik kan wel zien wat jou probleem is.

KLAVERVELD Eten, hè. Ik kan niet zonder. Charles is mijn persoonlijk adviseur. Hij zegt dat ik moet leren leven met de leegte in mij. Pas als ik fysiek en mentaal gesproken volledig leeg ben kom ik weer in contact met mijn diepste zelf.

HERMINE En is het contact al gelegd?

KLAVERVELD Jawel, maar het wordt steeds verbroken. Je moet het steeds opnieuw leggen, het contact. Nou ben ik hier ook pas vijf jaar aan het herbronnen. Maar volgens Charles kan ik nu ieder moment herboren worden.

HERMINE Het valt niet mee om je leven een wending te geven, mevrouw Klaverveld.

KLAVERVELD Zeg toch Für Elise.

HERMINE Für Elise?

KLAVERVELD Mijn vader was dol op Beethoven. Maar hij kon maar één nummer op de piano.

HERMINE Ieder huisje draagt zijn kruisje.

KLAVERVELD Mijn man zaliger, Cees (*spreek uit zees*) Zonderman, zei altijd: als je ervoor staat moet je erdoor.

HERMINE Waar stond uw man man voor?

KLAVERVELD Voor hij was overleden stond hij voor mij. Als een paal. Of bedoelt u beroepshalve? Dan stond hij voor de oven. Dag en nacht bakken, hè. Banketbakker. Toen we trouwden had ie een bruidstaart gemaakt van dertien verdiepingen. En weet u wat zo mooi was, we aten gelijk op hè, Cees en ik. Precies gelijk. Tot we bij de allerlaatste kers op de dertiende etage kwamen. En laat nou net in die laatste kers een pit zitten. En laat hij daar nou net in gebleven zijn. Ik niet, maar hij dus wel. (*pinkt een traan weg*). Moet u nagaan, één mèt pit. En hij had 'm eerder dan ik. Terwijl we gelijk op gingen! En dan zeggen de mensen wel: dat is toeval. Maar dat zeggen ze maar omdat ze het ook even niet weten, voor de schrale troost. Want een pit is nooit toeval. Daar geloof ik geen...eh, snars van. In iedere pit zit een kern van waarheid. Die ene kersenpit had net zo goed een doel in het leven als die ene banketbakker. Dat ze elkaar troffen op mijn huwelijksdag leek misschien fataal, ook voor mij. Maar het kan niet zo zijn dat het geen zin had. Dan maak je maar zin, zei Cees altijd. Dus sinds die dag ben ik op zoek naar de kern van de pit. De pit in mij en in alles wat leeft en bloeit. En eet.

(Beiden zijn ontroerd. Klaverveld bijna in tranen.)

HERMINE Tsja. Een mens krijgt heel wat voor de kiezen.

KLAVERVELD Ja, ja.

HERMINE Het is niet alles goud wat er blinkt.

KLAVERVELD Nee, nee.

HERMINE Er is veel stront aan de knikker.

KLAVERVELD Aan de knikker?

HERMINE Ja, aan het handje.

KLAVERVELD Aan het handje?

- HERMINE Ja. Maar uiteindelijk komt alles op hetzelfde neer. Het gaat erin als eten, het komt eruit als stront. Wat omhoog gaat, komt ook weer neer. Dat is de harde kern van de knikker, Für Elise.
- KLAVERVELD *(knapt weer wat op)* Ik kan het niet helemaal volgen, maar het is wel heerlijk als iemand je begrijpt. Eet uw man niet mee?
- HERMINE Helaas, hij moet hakken. De mootjes-therapie. Nog een boom of vijf.
- CHARLES *(terug met een terrine)* Excuus voor het lange wachten. Kijkt u eens mevrouw Hausmacher, uw voorafje: gesauteerde kalfswangetjes op een bedje van lendelapjes in biggensiroop. Twee gebraden tortelduifjes, afgemaakt met muilpeertjes. En frisse zalmneusjes, gepocheerd in crème de la crème brûlée. Dat gaat er wel in, dacht ik zo.
- (Hermine prikt vermoeid een vorkje weg, terwijl mevrouw Klaverveld kwijlend toekijkt. Onder de bestraffende blik van de kelner ziet ze evenwel af van verder actie)*
- Uw wortelsap komt er zo aan, mevrouw Klaverveld. We zijn nog even aan het schrapen. *(af)*
- KLAVERVELD Dus u en uw man zijn u zelf aan het hervinden? En wat gaat u doen als u zichzelf heeft hervonden?
- HERMINE *(met volle mond)* Een wending aan ons leven geven. Ik hoop alleen dat ik me nog herken als ik mezelf ooit terugvind.
- KLAVERVELD Hoe bedoelt u?
- HERMINE Dat ik zo onherkenbaar ben veranderd dat ik mezelf straal voorbij loop.
- (Licht uit op de dames, licht aan op de andere kant. Cora veegt de vloer of tuurt eens door haar kijker. Eduard zit achter de balie, mismoedig aan de jenever. Achter hem zien we een doorgeefluikje. Charles staat rijzig voor hem.)*
- EDUARD Hoe is het met de aanklacht?
- Charels Dat ging niet van een leien dakje. Maar de Hausmachers houden het voorlopig in beraad.
- EDUARD Nou, Eddy. *(schenkt zichzelf in)*. Nog zo'n zwaard van ..eh dingetjes ..
- CHARLES Damocles.
- EDUARD Die ja – boven m'n hoofd. Proost, Visser. *(klinkt met een denkbeeldig iemand in de lucht en drinkt. Ziet dan Charles weer.)* Bespaar me die verwijtende blik van je, ja? Als ik mij de goot in wil zuipen dan doe ik dat, ja? Dat is mijn eigen vrije keus, ja?
- CHARLES Ik zeg niets.
- EDUARD Dat doe je wel. Die ogen, die rechte rug, dat servetje om je arm - allemaal één grote aanklacht dat ik mijn verantwoordelijkheid niet neem. Dat ik het voorbeeld moet geven aan al die zoekende zielen die wij het geld uit de zak kloppen. Dat dit

niet in de geest is van meneer Visser ... Als jij eens wist hoezeer ik walgde van dit bedrijf, van dit hele bestaan, van mezelf, van iedere dag in dit godvergeten oord aan het eind van de wereld. Was ik maar weg. Ver, ver weg.

- CHARLES De aarde is rond. We zijn overal even ver van het midden.
- EDUARD Bespaar me die kalender-filosofietjes. Het is al erg genoeg dat je dat goedgelovige rundvee dat gezever van jou door de strot duwt. Ik hoef het niet ook nog eens van jou te horen.
- CHARLES Is het rondo-menu klaar?
- EDUARD Jij denkt dat je hier aan de touwtjes trekt, hè?
(rukt het luikje open) Frederick! Heb je die vette hap nou eindelijk ontdooit?
(hij sluit het luikje)
Die Visser heeft ons er weliswaar ingeluisd door dit kuuroord te verpachten aan mij en mijn broer, maar zonder inventaris zijn wij nergens en dat weet jij. En waar bestaat hier de inventaris uit? Een sterfhuis op de rand van de afgrond en een uitgekookte gladjacker - dat is onze goodwill. Jij, met je dieetjes, je ideetjes, je therapietjes en je persoonlijke adviesjes - jij bent het werkkapitaal van dit vervloekte kuuroord. Stinkend jaloers ben ik op dat verlichte oplichtersvermogen van je – en toch haat ik je, want in deze gevangenis ben jij de... de kogel aan mijn been.
- FREDERICK *(opent het luikje. Hij kauwt op een wortel.)* De kogels zijn op.
- EDUARD *(woest)* Nee, die liggen naast de mottenballen, uilskuiken! Moet ik hier dan alles zelf doen?
- FREDERICK O. Ik dacht dat ze bruin waren. *(hij sluit het luik)*
- CHARLES Ik dien slechts, wie bediend worden wil.
- EDUARD Ja, ja. En ik dien nergens voor. Proost.
- FREDERICK *(Opent het luik en schuift een dampende schotel naar buiten waar prominent een giftig gekleurde gehaktbal ter grote van een kleine voetbal op ligt. Hij stopt het restantje wortel in zijn mond.)*
Eén rondo, één.
- CHARLES Waar is de wortelsap?
- FREDERICK Wortelsap?
(De kelner zucht en draagt het dienblad met eten op één hand af.)
- CHARLES Ik verzin wel wat.
- EDUARD Ik walg van alles. Ik walg, walg, walg.
- FREDERICK Die krijg ik niet weg. De afzuigkap is defect.
- EDUARD *(trekt hem door het luikje)* Ik zei 'walg!' Niet walm! Walg!!

(Het licht is gedoofd bij de broers en gaat weer op bij de dames, waar Charles net met zijn dienblad opkomt.)

HERMINE *(met volle mond)* Als je eens wist hoe ik walg. Walg van mijn bestaan. Van mezelf. Ik ben blij dat ik niet naar mezelf hoef te kijken.

CHARLES Zo. Bordje leeg? Dat was smullen. Kijkt u eens wat we hiervoor u hebben, de kogel! *(hij verwisselt de borden)* Daar is vast nog wel een gaatje voor. En mocht u nog wat extra gebakken aardappeltjes, jus of mayonaise willen, of een tweede balletje, dan roept u maar.
(loopt weg en keert weer om)
Ach, nou vergeet ik toch bijna Mevrouw Klaverveld. Helaas, de worteltjes waren allemaal vertrokken. Mag ik u in plaats daarvan een glaasje larixschorsextract offren? Larixschorsextract is recent hèt middel tegen leegloopverdroging. Dankzij zijn scherpe tinctuur en hoge calorische zuurgraad is larixschorsextract ook zeer heilzaam tegen synchromatische leeftijdsandoeningen.

KLAVERVELD O. Nou, dat klinkt goed.

CHARLES Uitstekend. Eén la-rix één.

(Mevrouw Klaverveld kijkt hem na en pikt dan gauw een hapje van Hermine's bord, maar de kelner - alsof hij ogen in zijn rug heeft - draait zich halverwege om en tikt haar hard op de vingers.)

En nog een prettige voortzetting.

(Hij gaat af, maar komt voortdurend terug om Klaverveld in de gaten te houden.)

HERMINE Weet u, wat mijn probleem is? ik ben niet gegrond. Ik voel geen bodem. Daarom moet ik eten, zegt Charles Zonder gewicht vervlieg ik. 's Nachts droom ik dat ik mezelf zie vliegen.

KLAVERVELD O, ik ook! Als een vlinder fladder ik in het rond.

HERMINE Dat klinkt tenminste nog romantisch. Ik vlieg van hot naar her als een lek geprikte luchtballon. Waarheen? Waarom? Geen doel, geen benul. Geen keuze of ik kom er wel weer op weerom. Ik weet van voren niet wie ik van achteren ben, en andersom. Daar tussen in ben ik één vleesgeworden neurose: geen rust, geen duur, geen greintje grond in m'n donder. Ik moet aarden! Maar ik kan bunkeren als een kanon, geen anker houdt mij aan de grond.

(De kelner knikt tevreden. Licht uit bij de dames en aan bij de heren, waar Eduard nog steeds zijn broer bij de strot heeft..)

EDUARD Frederick. Waar zijn we mee bezig? Dit is volkomen gestoord. Wij staan aan de rand van de afgrond. Wij moeten hier weg.

FREDERICK Weg? Hier? Nu? Ik ben vergroeid met m'n rol. Ik speel 'm steeds beter.

EDUARD Klets niet, schijtlaars. Nog één dag wellness en ik ga door het lint. Dit ben jij niet, Frederick. Het leven is elders.

FREDERICK Maar meneer Visser dan? Als hij terugkomt en we hebben onze schuld nog niet

ingelost..

EDUARD Dat risico moeten we lopen. Nog één dag met die verschrikkelijke charlatan-kelner en mijn geweten zakt door het ijs. We moeten weg, broer. Weg, weg, weg. Luister, ik heb een plan -

(De kelner komt terug.)

Alle wortels weg, Frederick?! Maar morgen is saterdag!

CHARLES Nog maar zo'n balletje. Als ze na deze nog niet aan de ketting ligt weet ik het niet meer.

FREDERICK *(Legt met z'n handen een tweede, felgekleurde bal op een bordje)* Eén bal. Eén. Toetje?

CHARLES Wat heb je?.

FREDERICK Eh.. chocolademousse met in rum-cola geflambeerde poffertjes.

CHARLES Doe maar een dubbele portie. *(af)*

EDUARD Luister. Ik heb een plan.

FREDERICK Waarom heb jij altijd een plan?

EDUARD Omdat ik de oudste ben.

FREDERICK We schelen een half uur. En ze werken nooit.

EDUARD Als jij wat beters weet, hoor ik het graag. Luister -

FREDERICK Waarom jatten we de Bugatti niet? We rijden ermee naar het andere eind van de wereld en beginnen een nieuw leven.

EDUARD *(verbouwereerd)* De Bugatti, huh? Hm. Heb je dit zelf bedacht, Fred?

FREDERICK Nee. Het kwam gewoon in me op.

EDUARD Maar je vergeet Visser.

FREDERICK Visser, Visser. Kunnen we die Visser niet gewoon een keer vergeten?

EDUARD Sst.

CHARLES *(op)* Is die moeras-mousse zover?

FREDERICK Heeft die een maagperforatie? Hier. En ieder hap veertig keer kauwen. Wil je dat wel even doorgeven, ik kan dit moordende tempo anders niet bijbenen.

CHARLES Nog een, twee gangen en ze is plat. *(loopt weg)*

FREDERICK Hallo, je vergeet wat.

(Hij schuift een emmer door het luikje. Kelner af met de mousse en de emmer.)

EDUARD De Bugatti is briljant. Voor het geval Visser terug komt heb ik een plan bedacht.
Luister -

FREDERICK Sst.

(Cora en Herbert komen op. Herbert draag een enorme stapel gehakt hout, Cora de bijl en haar boekje. Cora neemt de houtblokken een voor een over en stapelt ze op de grond, terwijl ze hun gesprek voortzetten. Eduard en Frederick bespreken fluisterend hoe ze het aan moeten pakken.)

CORA Er zit dus niets anders op om te doen als of de werkelijkheid wèl bestaat.

HERBERT Ja, maar...

CORA 'De zin van het bestaan is een hulpstuk voor mensen die niet met het toeval overweg kunnen.'

Herbert Oké, maar...

CORA 'Is de aarde rond? En het heelal ook? U zegt het, maar ik tast in het struikgewas. Of ik de tuin nu rond of recht knip, zodra ik het snoeimes laat zakken, schiet ik wortel en groeit het groen me boven het hoofd.'

HERBERT Jawel, maar...

CORA 'Ik kijk graag over de heg, maar je moet je eigen tuintje niet langer willen wieden als je zelf onder de zoden ligt.'

EDUARD Ah, meneer Hausmacher! Al wat bekomen van Puccini? Wat hebben we genoten! Prettig gehakt? Geen aanklacht? Morgen maar weer een perceeltje. *(Tegen Cora, sissend)* Schei eens uit met dat filosofische gezever. Vooruit, ga de matrassen luchten. *(Cora af)* U begint al aardig vergroeid te raken met het heilzame levensritme hier. *(omzichtig)* Wat ik u vragen wou...

FREDERICK De sleuteltjes van de Bugatti.

HERBERT De Bugatti?

FREDERICK We willen 'm smeren. Laten doorsmeren, bedoel ik.

HERBERT De Bugatti. Die was ik helemaal vergeten.

(Frederick vist de sleuteltjes uit zijn zak)

EDUARD Ja, ja. Zo zorgeloos als het leven hier is. Gaat u maar even gestrekt. Charles komt u zo masseren.

HERBERT Ik heb wel trek in wat.

EDUARD *(kijkt op een kaart)* Natuurlijk. U krijgt vandaag een appel en een .. - ei.

(Herbert loopt stram af. Ondertussen horen we braakgeluiden uit het vertrek ernaast.)

EDUARD *(samenzweerderig)* Dat is één.

FREDERICK En Visser?

EDUARD *(pakt een document uit zijn binnenzak)* Dit is twee. In het contract dat wij van Vissers zaakwaarnemer moesten tekenen om een aanklacht te voorkomen na dat ongeluk, staat dat wij Kuuroord De Kloof moeten beheren, totdat Visser terugkeert en ons ontslaat, óf tot wij vrijwillige vervangers hebben gevonden.

FREDERIK Maar wat is vrijwillig?

EDUARD Precies. Dat is toevallig heel relatief. En toevallig hebben de Hausmachertjes hier vrijwillig hun handtekening al onder gezet hebben. Kijk, hier.

FREDERIK O ja? Dat is nieuw voor mij.

EDUARD Voor hen ook. Die dingen gebeuren soms gewoon. Vanaf morgen mogen zij voor rentmeester spelen aan de rand van deze afgrond. Kan Charles die twee sukkels befilosoferen.

FREDERIK Zou me niets verbazen vinden als ze dat nog leuk vinden ook.

EDUARD En mocht Visser op een kwade dag wederkeren, of zijn plaatsvervanger, dan zitten wij gebeiteld, met dit.

FREDERIK Je bedoelt, dan zitten wij ver weg?

EDUARD *(onzeker)* Ja.
(stilte)

FREDERICK *(dromerig)* Eduard?

EDUARD Ja?

FREDERICK Bestaat Visser eigenlijk wel? Ik bedoel, we hebben 'm nooit gezien. Niet echt. Die vent heeft ons laten tekenen.

EDUARD Tja. Bestaat God? Bestaat Sinterklaas?

FREDERICK Als je er in gelooft wel, denk ik.

EDUARD Precies. We weten het niet. Maar van dat ongeluk weten we wel. En van dat contract ook. En dat we verschrikkelijk de klos kunnen zijn als we het niet nakomen. Maar nu kunnen we niet anders. We moeten het risico lopen. Ik stik in dit leven. Ik wil een ander.

FREDERICK Als iedereen op één oor ligt, pakken wij de Bugatti.
(Kelner op. Hij sleept een doodzieke Hermine over de vloer naar haar kamer. Het stinkt.)

CHARLES Zo. Dat is fase één.

EDUARD Haal de emmer even op, Frederick. En neem een dweil mee.

(Terwijl Frederick een dweil pakt, verdwijnt Eduard naar het vertrek ernaast. We horen hem nog net zeggen:)

Ah, mevrouw Klaverveld. Heeft het gesmaakt? Alles naar wens?

KLAVERVELD *(stem)* O, meneer Eduard. Ik wacht nog op mijn larieschorsextract.

EDUARD Larieschors?

(donker)

Derde Bedrijf

Scène 1

(Donker. Een terras. Krekels. Gekreun van Hermine)

HERBERT *(met pijn in het lijf)* Oef. Au! Aah. *(luistert)* Hallo? *(stilte, dan weer het gekreun van Hermine)* Hermine, ben jij dat?

HERMINE O, Herbert, ben jij dat?

HERBERT Ik kan niet slapen.

HERMINE Ik ook niet. Ik ben op het terras gaan liggen.

HERBERT Ik ben geradbraakt.

HERMINE Ik ook. Alles draait. Ik mis je.

HERBERT Ik mis je.

HERMINE Kruip er even bij me in.

(Herbert doet dat kennelijk. Veel gekreun, o, en au en 'voorzichtig' geroep. Dan rust.)

Herbert? Is dit het allemaal waard?

HERBERT Het lijden?

HERMINE Het lijden, het afzien, de ontberingen, de vernederingen.

HERBERT Ja, Hermine, tot de laatste cent. Mijn rug is gebroken, maar ik ben al een etmaal lang niet getroffen door de verpletterende inzichten van de filosofie en de sterrenkunde.

HERMINE Dat is mooi.

HERBERT En jij?

HERMINE Als ik naar een koekje kijk moet ik al kotsen.

HERBERT Nou dan.

HERMINE Ik hou van je.

HERBERT Ik hou van jou. Au.

HERMINE Au. Ik voel iets hards.

HERBERT Dat moeten de sleuteltjes van de Bugatti zijn.

HERMINE Die ken ik, dit voelt anders.

(Ondertussen zijn de broers opgekomen in dezelfde outfit als Herbert en Hermine aan het begin. Eduard draagt de kleren van Herbert – die hem waarschijnlijk te groot zitten – en Frederick draagt de kleren van Hermine – die hem waarschijnlijk te krap zitten. Ze praten fluisterend.)

FREDERICK Heb je de sleutels?

EDUARD Ja.

FREDERICK Heb je de kaart?

EDUARD We rijden gewoon onze neus achterna. We komen altijd wel ergens uit. Alles beter dan hier.

FREDERICK Vaarwel oud en eenzaam huis
Ook al voelde ik mij bij jou niet pluis
als wij straks baden aan zonnige stranden
koester dan ons verleden in jouw ingewanden

EDUARD Van mij mag het krot achter m'n rug instorten.

(Gekreun van Herbert en Hermine)

FREDERICK Sst. Wat is dat? Een hotelrat.

EDUARD Start de motor!

HERMINE Een hotelrat? *(Ze slaakt een gil.)*

HERBERT Die praten toch niet. *(luid)* Hallo? Bent u inbreker?

(Het geluid van een vergeefs startende motor)

De Bugatti!

EDUARD Schuif op. Laat mij maar.

Scène 2

(De kelner komt op in ochtendjas met een zaklamp. In zijn andere hand heeft hij een document. In het schijnsel van de zaklantaarn zien we Hermine in nachtpon op een stoel staan.)

HERBERT Pak aan dief!

CHARLES Voorzichtig!

(Hij richt zijn schijnwerper op Herbert die in pyjama met een bijl in de hand in een heldhaftige pose bevriest. Ondertussen horen we opnieuw het geluid van een vergeefs startende motor. Ook Cora is in pyjama op het tumult afgekomen.)

HERBERT De Bugatti!

CHARLES Dáár!

(Herbert en Cora rennen af. Aan de andere kant betreedt een slaperige mevr. Klaverveld in nachtpon het toneel.)

KLAVERVELD Ik had toch zo'n rare droom vannacht. Meneer Eduard en meneer Frederick gingen er vandoor in een tweedehands auto.

CHARLES *(leest het document, mompelt)* Desertie hè?

(De broers keren terug, geflankeerd door Herbert en Cora)

Als een dief in de nacht, hè? Waar dachten wij dat wij naar toe gingen?

EDUARD Ik ben een vrij man! Ik doe wat ik wil. Hou mij maar tegen, jij rat! Waarschuw Visser maar. Laat hem maar komen. Het kan me allemaal niets meer schelen. Dan maar naar de verdommenis.

FREDERICK *(tegen Herbert)* En waarschuw de politie ook maar. Zeg maar dat we die roestbak van je gejat hebben.

HERMINE Politie?

HERBERT Moet dat nou zo? Kunnen we dit niet anders oplossen?

CHARLES Natuurlijk, meneer Hausmacher. Kijk maar eens wat de broers bedacht hadden. U heeft al getekend.

(Hij geeft het papier aan Herbert, die het samen met Hermine doorleest. Cora heeft ondertussen de hoorn in de hand.)

CORA Wat is het nummer van een-een-twee?

HERMINE Je moet maar lef hebben.

CORA Diefstal, oplichting en fraude?

CHARLES *(drukt de telefoon in)* Maar waarom eigenlijk niet, meneer en mevrouw Hausmacher? De broers mogen voor hun ontspanning toch wel een dagje of zo uw automobiel lenen? Ze komen heus wel terug, niet heren? *(Frederick knikt heftig van ja)*. Denk eens aan de voordelen als u tweeën zolang het beheer hier over neemt. Ik leer u de kneepjes van het vak. U kunt wat minder eten, u wat minder hakken - dat laat u dan door anderen doen. Eindelijk krijgt uw leven een andere wending. Misschien heeft het lot dit wel zo beslist. Toeval bestaat niet. Alles wat op uw pad komt heeft een zin. Dit is uw lot, uw bestemming.

HERBERT En de Bugatti?

EDUARD +
FREDERICK *(kijken elkaar aan. Dan door elkaar.)* Brengen we terug. Tuurlijk. Zeker.

(Herbert en Hermine kijken elkaar aan. Gespannen stilte. Dan werpt Hermine zich in zijn armen.)

HERMINE We doen het Herbie!

EDUARD Dus.. Dan.. Nou. Gôh. Mooi. Dat is dan geregeld.

FREDERICK Tot ziens *(wil zijn broer meetrekken)*

EDUARD *(ontroerd)* Beste mensen. Hartelijk dank. Met jullie te mogen samenwerken, te mogen samenleven, jullie te mogen dienen. Het was een verrijking. Dit blijft altijd hier *(klopt op zijn borst)* bewaard.

(volgt een warm handen schudden met iedereen, zelfs een omhelzing her en der. Mevr. Klaverveld is in tranen - "o, lieve meneer Eduard". Alleen het afscheid met de kelner is iets afstandelijker.)

FREDERICK Het ga jullie goed! *(zacht)* Kom op Eddie!

HERBERT Wacht, ik help u even met de auto.

(De broers gaan af, gevolgd door Herbert. Slaande portieren. De motor start en loopt als een zonnetje. Herbert komt terug. Iedereen kijkt ze na, zwaait, terwijl het geluid van de motor heel, heel langzaam zachter wordt.)

ALLEN Dag, dag, dag! Veel plezier. Let goed op de weg. *(enz.)*

HERBERT Het is een lange oprit.

HERMINE Zeker een lange oprit.

KLAVERVELD En dan die opgaande zon aan de einder....

CORA *(op z'n trap, met een verrekijker)* Het lijkt wel een film.

CHARLES Goed, wat gaan we doen vandaag? Negen uur: in gesprek met de boom in mij. Elf uur: Kruis ademen.

HERMINE Eerst gaan we eens lekker ontbijten. En dan mag ik kijken.

CHARLES *(tegen Klaverveld)* Wat zou u zeggen van een heerlijk glas eikeltjesspa?

KLAVERVELD Dat is even verwennen.

CORA Ze stoppen!!

(Iedereen verstart, stelt zich weer reikhalzend op bij de ingang)

HERMINE Wat gebeurt er?

HERBERT Toch niet iets met de Bugatti?

CORA Nee. Er staat een hondje te liften.

HERMINE Fritzi!

CORA Frederick houdt de deur open. Wat een moppie. Hij likt Eduard over z'n wrat.

HERMINE De schat.

CORA Ze rijden weer.

CHARLES Kom mensen. Het leven gaat verder.
(Niemand doet iets)

HERBERT Zie je nog wat?

CORA Nee. *(pauze)* Eind goed, al goed. *(pauze)* Ja toch!

HERBERT Wat?

CORA Een tegenligger!

HERBERT Op de oprit?

CHARLES Hoe ziet die eruit?

CORA Knappe man. Leren jas. Motor. Kawasaki. Geverfd haar. Gouden kettinkje. Stevige billen, met tatoeage. Houten been. Geen tenor lijkt me.

CHARLES Houten been?

KLAVERVELD Meneer.... Visser?

HERMINE Visser?

HERBERT Visser? Ken ik niet. Wat staan jullie hier nou? Vooruit, omkleden. Zo kunnen we toch geen gasten ontvangen. Kom van die lader af, jij. Zijn de tafels gedekt? Hermine het gastenboek. *(tegen Charles)* Waar is je servet man?

(Iedereen is druk in de weer, kleedt zich aan, enz. Alleen Cora blijft door haar kijker turen. Het geluid van de motor zwelt aan.)

CORA Zo, die zet de sokken erin. 240 per uur, minstens.

HERBERT *(heeft zich ook omgekleed. De kleren van Herbert lijken op die van Eduard, die van Hermine op die van Frederick)* Iedereen klaar? Kom van die trap af. Hoe doen we het?

HERMINE Ik scheld 'm de huid vol, jij vangt 'm op.

CHARLES Lijkt me beter andersom.

HERMINE Ook goed.

HERBERT Klaar?

HERMINE Ik ben zo zenuwachtig.

HERBERT Rustig schat, dit komt goed.

HERMINE Hij zei schat..!

Scène 3

(Het nu oorverdovende geluid is gestopt. Geluid van een krakende laarzen. Cora houdt de deur open. Dan komt Rocky Valentino op. Hij draagt een leren pilotenkap en een ouderwetse racebril die volledig onder de modder zit. Hij loopt met een stijf been, waaruit een twijgje komt. Op zijn rug draagt hij een geweer met vizier. Niemand durft te spreken.)

ROCKY Verrekt rechte oprit.

HERBERT Anders was het wel een afrit.

ROCKY Heb ik jou wat gevraagd?

HERMINE Welkom in Hotel Kuuroord De Kloof. Mag ik uw naam vast noteren?

ROCKY Je doet maar. *(Hij loopt traag de ruimte rond en kijkt iedereen indringend aan.)*

KLAVERVELD Is u soms.. meneer Visser?

ROCKY *(intimiderend)* Ik zou die naam niet lichtzinnig gebruiken, mevrouwtje. *(hij loopt door. Tegen Charles.)* En wie denk jij dat je bent bent?

CHARLES Ik ben om te dienen.

(Rocky loopt door, blijft tenslotte dreigend voor Herbert staan.)

Waar - is - de - Bugatti?

HERBERT De.., de, de Bu, Bu, Bugatti?

ROCKY *(pikt met een vinger in zijn borst)* Rocky Valentino kan er niet goed tegen als ze naar hem wijzen.

HERBERT Ik wijs niet.

ROCKY Goed zo. Rocky Valentino kan er ook niet goed tegen als ze tegen hem liegen. Moet hij niet aan denken. Brrr. Maar het vervelendste is het als Rocky Valentino zijn eigen woorden moet herhalen. Dus ik vraag nog één keer: *(met klem)* wáár - is - ...

HERBERT De Bugatti? Ja, die is hier. Dat treft, meneer Valentino. Eh schat, staat die Bugatti nog in de garage?

HERMINE Hè, dat treft slecht, meneer Valentino. Laten de eigenaars nu net vanmorgen vertrokken zijn.

KLAVERVELD Wat een toeval. Had u ook een ritje willen maken?

ROCKY *(dreigend voor Hermine)* Met een man en een vrouw d'r in?

KLAVERVELD Nee, twee mannen.

HERBERT Nou ja, de ene heer was volgens mij een verkleedde dame. Of een dame die iets van een heer had. Dacht je niet schat?

HERMINE Het had een rok aan.

CORA Misschien waren het wel twee verklede dames.
(verwijtende blikken van de anderen)

HERBERT U moet ze voorbij gereden zijn.

CORA *(Schuift de modderbril omhoog)* Slecht zicht onderweg?

HERBERT Nog goed dat dit zo'n rechte oprit was.

ROCKY Koppen dicht! *(begint ineens bijna te huilen)* Waarom kom ik altijd net te laat?

KLAVERVELD Wat kan u die ouwe auto nou eigenlijk schelen? Als je maar gezond bent, zeg ik altijd maar.

ROCKY Die ouwe auto is twintig miljoen waard. Dit is de auto der auto's. Als je er eenmaal in gereden hebt, ben je verkocht. Dan bestaat er niets anders meer. Daar doe je een moord voor. Hier zal de eigenaar niet blij mee zijn. 'Rocky' zei hij 'ze hebben het liefste gestolen dat ik bezit. Vind de Bugatti, Rocky' – Rocky Valentino is de naam – 'vroeg of laat, vandaag of over duizend jaar'.

KLAVERVELD Tjonge, jonge. Heftig hoor. En wie is die eigenaar dan wel?

ROCKY *(zucht)* Ene Visser.

(pijnlijke stilte. De kelner komt op de ineengezakte Valentino toe en legt voorzichtig een hand op zijn schouder. Valentino kijkt verbaasd naar de hand op zijn schouder, dan langzaam naar de kelner)

CHARLES Ze komen terug. Met de Bugatti.

ROCKY Hoe weet je dat?

CHARLES Het staat hier zwart op wit. Ze hebben het zelf gezegd, nietwaar?

CORA / HERBERT / HERMINE
 Jawel, in zekere zin, zoiets ja.

KLAVERVELD Meneer Eduard is een heer. Die houdt zich aan zijn woord.

ROCKY Waarom? *(pauze)* Wanneer?

CHARLES Tijd is relatief. Vanmiddag, volgend jaar. Die meneer Visser lijkt mij iemand met alle tijd van de wereld.

ROCKY Oké. Ik wacht. Doe je ding. Let niet op mij.

CHARLES *(klapt in zijn handen.)* Kom mensen aan de slag.

(Iedereen aan het werk. Valentino installeert zijn scherpshuttersgeweer op een driepoot.)

Donkerslag. Na iedere donkerslag zien we een andere opstelling en een ander seizoen.)

CORA *(vanaf zijn trap, richting publiek)*
Een zonnige dag ging voorbij...

(Donkerslag)

en daarna een regenachtige week. Rocky Valentino had geduld. Hij legde eens kaartje met mevrouw Klaverveld...

KLAVERVELD U speelt vals. Ik heb alweer gewonnen.

ROCKY Als u wint hebt u kuiltjes in uw wangen, net als m'n moeder. Nog een kroket?

(Donkerslag)

CORA Of hij dronk een pot bier met Herbert.

ROCKY Ha, ha. En jij dacht dat ik dacht dat jij die Bugatti had gejat. Ha, ha, ha. Terwijl ik niks dacht. Want dat kan ik niet. Ha, ha.

HERBERT Ja. Haha. Het kan raar lopen in de wereld.

(Donkerslag. Rocky heeft nu een t-shirt aan, met de tekst 'Piet Graniet. Harder is er niet.')

CORA Of hij voerde een filosofisch gesprek met Charles.

CHARLES Dus eigenlijk heet u Graniet?

ROCKY Hoe raadt u het zo? Dat was mijn artiestennaam toen ik uitsmijter was in 'The Seventh Heaven' .

CHARLES Seventh Heaven?

ROCKY De nachtclub van meneer Visser. Niet dat je die daar ooit zag hoor. Maar eigenlijk heet ik niet zo, hoor. Eigenlijk heet ik... Was was het ook al weer..? Peter Steenmeier. Geloof ik. Nou ja, weet ik veel. Wat ik wel weet is: als ik schiet, schiet ik raak.

CHARLES U bent de enige hier die niet in therapie hoeft. Wie zijn eigen naam vergeet moet wel volledig één zijn met zichzelf. Die hoeft zichzelf niet te zoeken, want die is altijd waar hij wezen moet. Wie niet meer weet en geen geweten heeft is altijd één met zijn doel. Die twijfelt niet, die schiet.

ROCKY Dat zeg ik. Als ik schiet, schiet ik raak.

CORA De winter ging, de lente kwam, een jaar ging voorbij in Hotel Kuuroord De Kloof. Sommige gasten vonden het wel apart, zo'n gangster met een geweer in de lobby. Maar de meeste zoekenden zijn zó de weg kwijt, die kijken nergens van op. Het zal wel tv zijn, of theater, of symbolisch denken ze dan..

HERBERT Zeg kletsmeier, kom eens van die trap af.

CORA Moment. *(kijkt in zijn verrekijker)* Er komen nieuwen!

CHARLES Hoe zien ze eruit?

CORA Hij: voor in de vijftig, pezig gebouwd, tot gisteren een snor, geruite trui, drollenvanger, geen tenor. Zij: achter in de veertig, rond, Schotse ruit, sportsokken. Rummicupster.

HERBERT Hermine! Gasten! Wat is de rolverdeling? Trap jij mij in elkaar of ik jou? *(tegen Cora)* Hoe ver zijn ze?

CORA Kilometertje of vier, vijf.

HERBERT Kom van die trap af. De matrassen moeten nog gelucht. De menukaarten geschreven. De tafels gedekt. Goddank sta ik er niet alleen voor.

CORA Mooie auto zeg. Lijkt wel een -

(Bij die woorden veert Rocky op. Hij stelt zich achter zijn geweer op, opent een doosje met patronen en laadt het geweer. Iedereen bevriest. Rocky gluurdt door zijn vizier.)

HERBERT Je bedoelt...

CORA Zij zijn het.

HERMINE Mijn god, Herbert. Doe iets.

HERBERT *(tegen Rocky)* Kunnen we dit niet anders oplossen?

KLAVERVELD Wat is dat eigenlijk voor ding?

CHARLES Wij zien hier het noodlot in werking.

ROCKY Eindelijk. Kom maar schatjes..

HERMINE Meneer Valentino, Herbert en ik hebben die Bugatti gestolen. Wij wilden een wending in ons leven en toen heeft Herbert -

HERBERT Een àndere wending. Dit hebben wij nooit gewild.

ROCKY Kop dicht! Jullie zien toch dat ik aan het werk ben.

CHARLES Ware eenvoud laat zich niet scheiden van zijn doel. Dit is het moment waarop alles samenvalt.

ROCKY Stil man.

(Rocky steekt zijn linkerarm omhoog en haalt met de rechterhand de trekker over. Een knal klinkt gevolgd door een fluitend geluid.)

KLAVERVELD Peter! Je bewoog.

ROCKY Ik? Helemaal niet.

KLAVERVELD Ik zag het toch zeker zelf.

CORA *(Alsof ze een paardenrace verslaat)* En daar verlaat de kogel de loop van het geweer! En wat voor een kogel. Puntig, goudkleurig, aan de ene kant de firmanaam Visser & Zoon, en aan de andere kant – als ik dat zo gauw kan lezen: ... 'wordt duur betaald'. En wat een snelheid! Hier kan geen Bugatti tegenop. Wat een rechte lijn! Dit is kaarsrecht en recht op de man af. Recht voor zijn raap. Recht zo die gaat en recht uit het hart. Hier krijgt het recht zijn loop uit een geweer. Rechtstreeks uitgezonden ziet u hier het recht in werking.
Maar wat is dat?

Allen *(behalve Rocky):* Wat??

CORA De Bugatti stopt. De deurtjes gaan open. Ze stappen uit. En daar is -

HERMINE Fritzi!

CORA Binden ze het hondje aan een boom? Moet het even plassen? Terwijl meneer Eduard en meneer Frederick voor de auto overleggen of hondje moet plassen of dat hondje aan boom moet worden vastgebonden -

ROCKY Duurt dit nog lang?

CORA - nadert in duizelingwekkend rechte vaart de kogel, de gouden kogel met daarop aan de onderkant de tekst 'andere kant boven' en aan de andere kant –
Maar wat is dat?

ALLEN *(behalve Rocky):* Wat??

CORA Is die baan wel zuiver recht? Zie ik daar geen afwijking? Ik heb zo mijn twijfels. Ik ben in dubio.
Maar wat gebeurt daar?!

KLAVERVELD Ik geef het op. Zeg het maar.

CORA Een vlinder steekt de weg over! Hij dartelt nietsvermoedend doelloos in het rond. Fritzi ziet de fladderaar, rukt de riem los, springt op om het speelse vliegertje te vangen en dan.. en dan.. Daar komt de kogel! De kogel komt van links. Tenminste, vanaf de andere kant gezien. Fritzi springt op. En ... O! O nee! Nee! *(hij verbergt zijn gezicht in zijn handen)*

ALLEN *(behalve Rocky):* Wat??

HERBERT Kijk nou mens.

CORA *(Tuurt weer door de kijker. Het tempo vertraagt)* De kogel treft de hond. *(Hermine gilt)* Of.. nee! De hondenpenning! De kogel ketst af, Fritzi is ongedeerd, de kogel kletst tegen het logo op de radiator van de Bugatti, schampt de leesbril van meneer Eduard, vliegt in een boog omhoog, en - Waar is-ie nou? Ik kijk hier tegen de zon in, mensen.

(Het fluitende geluid zwelt weer aan. Iedereen kijkt omhoog, behalve Rocky die, nerveus geworden, net een sigaret opsteekt en op het pakje leest 'Roken is dodelijk'. Het geluid van twee dichtslaande Bugatti-deuren klinkt. Het fluitgeluid bereikt een climax en eindigt in een knal, waarop Rocky levenloos neerstort.

Iedereen komt om hem heen staan, ook Cora.)

Scène 4

(Achter het groepje dat zich buigt over de neer gestorte Rocky komen Eduard en Frederick verdwaasd op. Niemand merkt hen op.)

HERMINE Is-tie.. dood?

HERBERT Ik zie een gaatje.

CORA En hier nog een.

HERMINE Twee?

CHARLES Alles heeft twee kanten.

ROCKY *(reutelend)* Arg.. Grmf.. Krurfg.. Vi.. Vis-, Vis-..

HERBERT Wat zegt-ie?

HERMINE Hij wil vis.

CORA Je had goed gemikt, hoor Rocky. Het was gewoon pech.

HERBERT Stom toeval. Zo gaan die dingen.

KLAVERVELD Hij bewoog wel.

ROCKY Zeg tegen Visser.. Als u hem ziet...

HERMINE Laat het gaan, jongen. Leg je er bij neer.

(Rocky blaast met een zucht de laatste adem uit. Men gaat staan en veegt het stof van de knieën.)

CHARLES Waarover men niet spreken kan, moet men zwijgen.

(Eduard kucht.)

KLAVERVELD Het was een goeie jongen, in de grond.

CORA Hoe kòn die missen, vraag je je af?

CHARLES Hoezo missen? Hoe kon die zo ráken?

HERBERT En dan zeggen ze nog dat toeval niet bestaat. Of denk je dat iemand dit bedacht heeft?

HERMINE / KLAVERVELD
(proestend) Visser!

CORA Toeval is die noodzakelijke samenloop van omstandigheden die zich toevallig aan

ons begripsvermogen onttrekt.

EDUARD *(kucht opnieuw)* Goede middag.

(Iedereen draait zich om)

KLAVERVELD Meneer Eduard!

HERMINE Waar is Fritzi?

FREDERICK Die hebben we halverwege aan een boom gebonden. Regels zijn -

CHARLES Hoe was de reis? Veel gezien, veel beleefd?

EDUARD Jawel, ja. *(wijst op Rocky)* Is dat..eh, is dat ...?

FREDERICK Is dat ..eh, meneer...eh..?

KLAVERVELD *(tegelijk met Herbert en Hermien)* Ja.

HERBERT +
HERMINE Nee.

CORA Hij is dood.

EDUARD +
FREDERICK O.

CHARLES Leuke route gevolgd?

EDUARD Nou, die ging voornamelijk... Frederick, jij was de bijrijder..

FREDERICK Die ging voornamelijk... recht... -door.

EDUARD Ja. We hebben in onze beleving veel.. rechtdoor gereden.

FREDERICK Niet anders, eigenlijk, sinds we vanmorgen vertrokken zijn.

EDUARD Wat ik alleen niet helemaal meegekregen heb is -

FREDERICK - hoe we nu hier uitgekomen zijn.

CHARLES Maar dat is toch simpel.

FREDERICK O ja?

(Iedereen gaat om de beteuterde broers heen staan en slaat ze, in toenemende mate, bemoedigend op de schouders.)

CHARLES Jullie gingen alsmaar rechtdoor.

CORA Net als die kogel.

CHARLES Maar de aarde is rond.

CORA Dus ergens, onderweg -

CHARLES .. is er iets rakelings mis gegaan.

HERMINE Net geen wending zeg maar.

HERBERT *(maakt ronddraaiend gebaar)* Of een en al wending eigenlijk.

EDUARD Wat moeten we nu?

FREDERICK Zijn we vrij?

CHARLES Natuurlijk, altijd geweest.

HERMINE Neemt u gerust de Bugatti.

HERBERT Beter niet de Bugatti.

CHARLES Wie weet wat u boven het hoofd hangt.

(De broers kijken besluiteloos om hen heen. Dan klinkt het fluitende geluid opnieuw, maar nu zwelt het sneller aan. Elkaar omarmend kijken de broers benauwd omhoog, terwijl de rest, inclusief Rocky, opgewekt de zaal in kijkt. Het geluid neemt toe, stopt plotseling en het volgende moment is het donker.)

EINDE